

NEPTUN YACHT ROMANIA www.neptunyacht.ro

WE ARE PROUD TO PROVIDE OUTSTANDING CAREER OPPORTUNITIES FOR OFFICERS, RATINGS AND CADETS ON A WIDE VARIETY OF VESSELS: CONTAINERS, CHEMICAL/OIL TANKERS, RO-RO, BULKCARRIERS, LPG CARRIERS, YACHTS, etc.

HANSEATIC
SHIPPING COMPANY LTD

Managing Owners & Operators
Hanseatic House: P.O Box:50127
CY-3601 Limassol, Cyprus
Tel.: +357 25846400
Fax: +357 25745245,
email: management@hanseatic.com.cy
<http://www.hanseaticshipping.com>

NAVMAR INCORPORATED LTD

22nd Delfinului Street
Navmar Bld., Ground Floor
900389 Constanta / Romania
Tel: + 40 241 545 950
Fax: + 40 241 545 951
email: management@navmar.ro
<http://www.navmar.ro>

Revista studenților
din
ACADEMIA NAVALĂ
"MIRCEA CEL BĂTRÂN"

Orizonturi
marine

Serie nouă, Anul II, Nr.2(4)

Februarie 2007

SCOICA	TIMP	LA ADRESA TA
E un bumb de calcar Ale cărei sclipiri sidefii Compun o simfonie albă Ce-ncântă orice simț.	Orele, zilele, anul Macină varul... Timpul, avarul, Trece cu grapa... Bolovanii de sare Ling apa... Timpul nu știe Ce-nseamnă „poate”, Ce-nseamnă „dacă”... Timpul nu știe Să se prefacă...	Cred că o s-arunc După tine cu stele Și-o să te cert Cu vorbe de iubire; O să te-nec în marea Cu idealuri împlinite Și-o să te târăsc după mine Prin nesfârșite edenuri; O să te operez Pe cord deschis pe viu Ca să-ți adaug o inimă ... pe-a mea; O să-ți dau fructul oprit Luându-mi păcatul asupra Și-o să te otrăvesc Cu o viață aleasă;
A învățat tainele-adânci Ascunse de mări și oceane, Hoinărind ca o rebelă Prin universuri de fire aurii.		
Timpul a născut-o pe ea Și ea a născut timp, Ne-a vegheat evoluția Ascunsă-n tainic adânc.	CHEMARE	
Se cade acum ca ea Să stea în mâna mea?...	Vino, iubito, În brațele mele deschise, Cu ramuri de ploaie vrăjită Să-ți mângâi obrazul Scăldat în roua răsărindă, Zvântat cu catifea de-apus!	O să-ți sug tot sângele Care-ți curge prin vene Și-o să-l schimb Cu dulcea eternitate;
LACUSTRĂ		O să-ți scot un ochi Cu propriile-mi degete Și-o să-ți înfig în rană Diamantul fericirii.
Se varsă plânset din cer. Pământul, care-nghite orice..., Deranjat de ropotul haotic, Nu iartă nici aceste lacrimi, ...E drept, Prăvălite cu furie oarbă. Nu înghite-ndeajuns Cu porii negri și strâmbi Deschiși a gură de fiară flămândă, Aruncă spre cer și sluții copaci În lupta de supremă sorbire.	Căldura inimilor noastre Las-o să-și acorde cântul! Vino să străbatem Labirinturi de candoare Ce cresc sub ameteala lunii! Vino să bem minuni Din cupe sfinte de argint, Balacindu-ne-n lumină Să mușcăm cu voluptate Din fructe oarbe-ale iubirii!	...doar să mă lași.
Apa copleșește pământul Spărgându-i timpanele Cu muzici de ropote surde Aduse din lumea lui Dante. Ceru-și întinde aripile negre Și fură obraznic lumina.	Sărutați de nemurire, Iubito, Vino-n patul începutului de lume!	ÎNVINS DE TIMP
Pământul orbit încercă să fugă, Dar mii de brațe fluide Îl strâng și-l sugrumă Lăsându-i doar dreptul La bolboroseala disperării.		Cum să nu plângi, Când ai călcat pe-un drum greșit Fără să știi că viitorul e pervers, Când destinul crud te-a amăgit Și nu ai niciun drum de-ntors? Cum să nu plângi, Când tragi cu patimă dintr-o țigară Și te gândești atent la ce-ai făcut, Când trenul vieții l-ai pierdut și ai rămas în gară Privind prin lacrimi la șansa ce-a trecut?
Locotenent Marius IGNAT		Cum să nu plângi, Când ale vieții zări ți s-au închis Și nu mai poți măcar să te întorci, Când viitorul tău mareț s-a stins, Iar timpul nu poți să-l întorci? Cum să nu plângi, Când soarta nu te mai iubește, Când te părăsesc cu toții, Când timpul mereu în tine crește Și nu ai smuls măcar o șansă vieții.

Bun cart înainte revistei “Orizonturi Marine”

După mulți ani, studenții marinari din Academia Navală au reușit să reediteze revista lor “Orizonturi Marine”.

De la începuturile ei, mai îndepărtate, a fost pusă în slujba dezvoltării în rândul cititorilor a spiritului marinăresc închinat progresului Marinei Române și sprijinirea intereselor pe ape ale României.

Acum când își reia călătoria, cu cap compas spre orizontul îndepărtat, caută, printr-o largă propagandă, să strecoare briza mării în viața studențească din acest așezământ de învățătură și cultură marinărească.

Colegiul de redacție merită felicitări pentru inițiativa avută și pentru rezultatele obținute.

Colectivul redacțional trebuie să se înarmeze cu multă perseverență ca prin măiestria condeielor să ofere cititorilor marinari cât mai multe date și informații din viața spirituală a studenților.

La mulți ani revistei “Orizonturi Marine”, o viață cât mai lungă alături de urarea, cea mai potrivită pentru vremurile noastre “Vânt bun din toate direcțiile!”

Viceamiral(r) inginer
Ilie Ștefan
Fost comandant al
Institutului de Marină
“Mircea cel Bătrân”

NOTA 10

Consecvenți ideii care i-a animat la lansarea noi serii a revistei Orizonturi marine, membrii colectivului redacțional, studenți militari și civili ai Academiei Navale Mircea cel Bătrân continuă și în primul număr al anului 2007 să ofere cititorilor un inedit sumar în cele 24 de pagini ale revistei. Publicația îmbină cunoștințele de specialitate cu povestiri, poezie și informații utile într-o societate aflată în continuă schimbare. Pentru modul în care este concepută revista, pentru tenacitatea micuței, dar inimoasei redacții, săptămânalul Observatorul militar îi acordă nota maximă.

Dorim să mulțumim Observatorului Militar pentu aprecierile favorabile la adresa revistei noastre. Uneori, o încurajare venită din partea cui trebuie îți dă și încrederea că te afli pe drumul cel bun și forța de a persevera. De la bun început, am fost conștienți că am pornit pe o cale anevoioasă.

Orizonturile spre care aspirăm par mai aproape când eforturile noastre își găsesc finalitatea în aprecierile celor din jur. Acceptăm faptul că dificultățile nu vor înceta să apară. Dar suntem pregătiți să trecem peste orice obstacol pentru a continua tradiția pe care am reînnodat-o.

Vă suntem recunoscători pentru că ne-ați făcut să ne simțim ca niște colegi de breaslă.

Scrierea academică

Pentru toate categoriile de studenți, semestrul al doilea reprezintă ultima sută de metri din cursa întocmirii lucrărilor de tot genul: disertația pentru masteranți, proiectul de diplomă pentru cei din anul teminal, temele de casă, proiectele pentru sesiuni de comunicări etc., pentru studenții celorlalți ani. Tehnoredactarea acestora poate da, uneori, adevărate bătăi de cap, ajungându-se până la neluarea în considerație/repetarea lucrărilor. Respectarea scrierii academice poate evita asemenea neplăceri. În acest context, prezentul articol reprezintă un minighid pentru cei mai puțin familiarizați cu acest gen de scriere și, totodată, un mijloc de verificare pentru cunoscători.

Este indicat ca la întocmirea unor astfel de sarcini să se respecte următoarele indicații:

-dimensiunile paginii sa fie aceleași (MARGINS= 2,5 cm);

-caracterele: să aibă același tip de caractere (ex. ARIAL, TIMES NEW ROMAN), dimensiunea lor (FONT SIZE= 12) și distanța dintre rânduri (LINE SPACING= 1.5);

-distanța dintre titlu și conținut este de două rânduri libere, iar dintre capitol și conținut de un rând.

Referințele unei lucrări

Atunci când avem de rezolvat în scris o temă ne construim punctul de vedere folosind anumite lucrări. Totalitatea lucrărilor care au servit la formularea punctului nostru de vedere va constitui bibliografia. Ea va cuprinde lista lucrărilor consultate așezate în ordinea alfabetică a autorilor. Bibliografia se trece, de regulă, la sfârșitul lucrării. Poate fi:

a. **bibliografie curentă** (cea obișnuită pe care o punem la sfârșitul oricărui referat); uneori trebuie făcută distincția între lista lucrărilor citate în materialul redactat (adică bibliografia parcursă) și bibliografia generală, care poate include și lucrări pe care nu le-am consultat. Includerea lucrărilor neconsultate în bibliografie este relativ inutilă, pentru că expertul care citește textul își dă seama ce bibliografie a fost consultată.

b. bibliografie specială:

Σ bibliografie tematică (lista lucrărilor de specialitate din domeniul dat);

Σ bibliografie adnotată (care presupune că pe lângă datele obligatorii despre lucrare oferim și diferite informații despre ea: puncte de vedere importante, detalii despre existența unor gravuri, dacă este vorba de un exemplar rar).

În aceste cazuri, realizarea bibliografiei este rezultatul muncii noastre.

Bibliografia cuprinde, așadar, lucrările ordonate alfabetic după autori. Pentru fiecare lucrare vom scrie: prenumele și numele(cele din urmă cu majuscule), titlul complet al lucrării, editura, anul și locul apariției (vezi exemplele care urmează). Atunci când facem o trimitere la o anumită lucrare, scriem o notă bibliografică. Aceste note se fac în funcție de situația în care trimiterea se realizează.

În continuare, vom prezenta câteva exemple privind felul în care se fac trimiterile la surse și cum anume se vor regăsi în bibliografie.

A. Lucrările de autor

Atunci când în text apare citată o lucrare de autor trimiterea se face astfel:

EXEMPLU:

Astăzi a apreciat că #

- # Doina Olga ȘTEFĂNESCU, *Dilema de gen a educației*, Editura Polirom, București, 2003, p.21.

Atunci când a doua trimitere se face la aceeași lucrare, nota se realizează astfel#.

EXEMPLU:

#Ibidem (adică în același loc).

În cazul în care între prima trimitere și a doua, din aceeași lucrare, mai intervine ceva, în notă se va scrie numele autorului și pagina.

Atunci când facem bibliografia, la finalul lucrării vom scrie diferit, și anume:

EXEMPLU:

- Doina Olga ȘTEFĂNESCU, *Dilema de gen a educației*, Editura Polirom, București, 2003

- în cazul traducerilor: Georg W. F. HEGEL, *Principiile filosofiei și dreptului sau elementele de drept natural și de știință a statului*, traducerea de Virgil BOGDAN și Constantin FLORU, Editura Academiei R.S.R, București, 1969.

Decalaj

Gând purtat pe aripi de idei, un mic reflex îl împrăștie în ungherele minții, în praful de uitare, revine întreg la efectul unui gest, al unei amintiri, al unui cuvânt. Cuvânt uitat pe cerul gurii dar care planează în atmosferă...Tăcerea cade...Neliniștea urcă... Strigă în mine egoismul, îmbracă haine de altruism și apoi pleacă în căutare de victime. Încerc...Întreaga mea existență e o încercare...

Pentru ei, anul nou a sosit acum două luni, când noaptea își număra stelele, își legăna luna, iar orologiul bătea ora 00:00, în clipa dintre ani. Artificii şuierau în nopți, strigăte de oameni optimiști, veseli înțepau văzduhul, oameni care răspundeau la acest eveniment cu o bucurie ca de comandă, printre bulele de șampanie, aburii de alcool, pupături și urări de bine. Un nou an venise pentru ei, un an pentru a făuri zei, a se lupta cu ei, a plânge , a râde, a se lăsa binecuvântați. Dar cu mine cum rămâne?

Eu i-am privit...Și mă gândesc acum...Ce așteptau oare acești oameni? Ce așteaptă ei mereu la început de an calendaristic? Toți se tem de singurătate și, în adâncul sufletelor lor, multe salturi mortale vor fi nevoiți să facă în viitor. Și totuși, în momentul acela, viitorul li se arată zâmbitor, roz.

Ei nu știu...nu știu că fiecare are sufletul lui pe care nu poate să-l amestece cu altul. Noi toți venim din același abis, însă fiecare tinde, ca o încercare și o aruncare din adânc către propriul țel, intuirea unei poteci...cea care duce către sine; și cu toate astea, fiecare tinde spre asta, unul mai înăbușit, altul mai senin, fiecare cum poate. Ne putem înțelege unul pe altul, dar de explicat se poate explica fiecare doar pe sine.

Noaptea mea își numără stelele azi, în prag de primăvară, își leagă luna acum, în a doua lună a anului lor. Noaptea mea nu e însemnată cu roșu în calendar. Speranțele mele renasc azi, odată cu soarele primăverii. De abia acum dorul omenesc, de pretutindeni, spre mai multă lumină, spre mai multă perfecțiune, spre o mai completă realizare de sine, mă acaparează. Acesta-i revelionul meu, un revelion de gânduri.

Alte avioane de idei zboară prin capul meu. Încă o dată îmi promit mie că n-o să mă mai rog de viață și nici n-o să pretind ceva de la ea. De ce? Pentru că eu sunt viața. Îmi promit că n-o să mă mai dedic unor dorințe în care nu cred. Trebuie să pot renunța la aceste dorințe sau să le doresc de-a binelea și pe deplin. Și aștept un cuvânt, renumitul cuvânt, poate chiar să se piardă cineva în lumea viselor mele.

De azi, iar ideile mele sunt date peste cap. Iar pun un semn de întrebare peste ele. Văd singurătatea cum stă înfrântă într-un colț și privește spre oameni. Și asta mă face să zâmbesc, mă pierd și eu în mulțime, uit de acest decalaj. Lumea întreagă e a mea.

Gând purtat pe aripi de idei, un mic reflex îl împrăștie în ungherele minții, în praful de uitare, revine întreg la efectul unui gest, al unei amintiri, al unui cuvânt. Cuvânt uitat pe cerul gurii, dar care planează în atmosferă...Tăcerea cade...Neliniștea urcă..

Delia NEACȘU

Zburătorului...

Voi ploua peste tine primăvara, să mă aștepți. Voi înmuguri ziduri și le voi da zăpezilor zboruri de pelicani. Voi înflori marea și voi împleți nisipul... iar dacă nu crezi că toate acestea sunt cu puțință, așteaptă-mă doar și ai să vezi.

Când? Nu știu; vezi tu, timpul ne este ca un fum... pretutindeni și apoi nu știi cum și unde a fugit.

Până atunci să taci pacea celor care cred, să taci împăcarea și nu spaima. Să taci mulțumirea și eternul ca peste ele să-ți pot trimite cântecele celor pe care le vom trăi.

Am să-ți zbor în ființă dansul pescărușilor ce redescoperă cerul ogindit în mare, marea ogindită-n cer... Și am să-ți alung plumbul din priviri pentru ca buzele tale să știe purta tremurul primului măr înflorit.

Magnoliile vor fi porumbei mesageri și-ai să știi atunci că ramurile nu sângerează verde în zadar, că ghiociei nu mor... se transformă!

Tot ce-ai crezut pierdut și îngropat vei regăsi mai frumos ca niciodată, dezlegat de blestemele iernii.

Nici n-ai să știi ce minune te-a găsit în prima dimineață în care, dormind, te vei simți scufundat în soare, soare timid și portocaliu din zori de primăvară.

Pârâiele subțiri și necruțătoare am să mi le desprind din păr și am să le alung peste pajiștile care, biciuite, vor înverzi și înflori vremuri noi. Și-am să te chem să alergi în urma zăpezilor, să-mi sădești parfumul și culoarea ființei tale primăvăratice.

Nimic n-are să mai fie la fel atunci, nici zarea și nici orele tale de singurătate... am să le poleiesc pe toate cu descântece care, deși vechi de când e lumea, îți vor părea nemaiauzite. Nu știi, vine vremea când toate se vădesc poeme și cântece...

Până atunci am să-ți cânt în palme liniile vieților tale, cu degete calde de promisiuni, ca și cum aş cânta la harpă o baladă nesfârșit tremurată.

Și-am să fac să răsună prin văi și prin ceruri note sărate de dorință împinse de valuri spre țărm.

Tu să aștepți cu inima plină de siguranță că marea va împinge într-o zi la țărm și mugurul care mă va înflori...

Zâna CeaBună

amintiri din grădina cu
zarzavaturi

Am uitat grădina
în care fetița
cu obrazii priponiți
în poartă
număra frunze
nucului ce o înghițea...

Cu rochița veșnic muradară
spânzurată de umerii moi
tăvălindu-se prin zarzavaturi:
'Uite-un nor, uite doi!'

Sărutând scoarța-ncleiată,
scrutând țărâna uscată
cu buze uscate și moi:
'Vin ploi, vin ploi!';

Și apoi fugind către casă
cu un pui ascuns în poală
cu fruntea senină și goală
'Vin la voi, vin la voi!'

Cu ochii ascunși
în vatra caldă,
gândul pierdut prin livadă
'Fă Doamne lumină și la noi, și la noi!'

Cântec

Lasă...ți-am spus mamă:
Lasă țărâna să-mi străpungă
tălpile
însăngerând până la suflet
copilul prost ce sunt!
Lasă...ți-am plâns mamă:
Lasă genunchiul meu
cel strâmb
să sărute pietrele din drum!
Lasă...ți-am surâs mamă:
Nu goni stropii de vară
de pe rochița mea cea bună.
Lasă...ți-am strigat mamă:
ma lasă s-alerg,
crezând că zbor;
să ma împiedic,
dar să mi se pară că dansez;
să adun cioburi din pământ
jurând că-s nestemate...
să mă agăț de zâmbetul tău
spunându-ți SOARE...
să mă lovesc, să te mint:
'Nu mă doare!...'.
Cum altfel am să știu să-mi fie dor
și să găsesc atât de ușor
calea bătătorită a brațelor
întinse...ale tale?

Primăvara din tine

Lasă piciorul meu stângaci de balerină
să-ți calce clipa asta.
Tu te-ntinde pe toate celelalte ale mele
să dormi.
Lasă degetele mele tremurânde
să-ți răscolească fruntea
ca și cum aş cânta, timid, la pian.
Lasă pleoapele mele
să-ți descrețească
primăvara dintre sprâncene,
să ți-o împletească
în păr.
Lasă surâsul meu
să-ți prindă în ființă
flori de măr.
Lasă-mă să dansez,
să cânt și să scriu,
iar pe când te vei trezi
va fi primăvară.

Mâinile tale

Mâinile tale sunt peste tot mamă,
peste tot.
Au fost sub tălpile mele
când mă învățai să pășesc,
mi le-ai trecut peste buze
când nu puteam să zâmbesc,
le-ai strâns peste condei
când nu știam să scriu,
sub ochii lumii grei
m-ai învațat să fiu.
Mâinile tale sunt peste tot mamă,
peste tot.
Mi le-ai pus peste ființă
când mă temeam să iubesc
brațul tău peste umăr îmi făcea cu putință
să ascult, să trăiesc:
sunt peste sarea obrazului meu-
adiere-peste oftatul surd și greu,
pe sub pleoapele dureroase căzute
mângâiere în lupte pierdute.
Mâinile tale sunt peste tot mamă,
peste tot:
în glodul de pe pantofii cei noi
în vânățiile de pe genunchii amândoi
în cortul din țeale bătrâne,
în poala rochiței plină cu prune.
Ele mi-au pus aripi cu sărutări.
Iar acum,acum că zbor
mâinile tale sunt aici în zări;
m-am întrebat adeseori dacă te dor...
Mâinile tale, mamă, nu obosesc
tot certa, tot iubesc,
tot cântă, mă tot saltă
...palma ta e veșnic caldă.
Mâinile tale sunt peste tot mamă,
peste tot.

Diana CHINDRIȘ

B. Lucrările cu mai mulți autori

Atunci când o lucrare are doi sau trei autori
trimiterea se face în același fel. La bibliografie se va scrie
astfel:

EXEMPLU:

- MIHĂILESCU I., VLĂSCEANU L., ZAMFIR *Higer, Education Reform in Romania: A Study*, CPES, Bucuresti, 1994.

Atunci când sunt mai mult de trei autori se poate
scrie în notă astfel:

EXEMPLU:

- M. BALICA și alții, *Perspective asupra dimensiunii de gen în educație*, ISE, UNICEF, Editura MarLink, București, 2004.

În acest caz însă, la bibliografie se vor trece toți
autorii.

C. Articole din reviste

Trimiterile la articole din reviste se fac în felul
următor(titlul complet al studiului între ghilimele“”):

EXEMPLU:

- Adam ROGERS, “Thinking Differently”, *Newsweek*, 25 Decembrie 1998, 60-62.

Atunci când facem bibliografia, la finalul lucrării
vom scrie diferit, și anume:

EXEMPLU:

- ROGERS, Adam. “Thinking Differently”, *Newsweek*, 25 December 1998.

D. Citarea surselor electronice

Citarea surselor electronice se face astfel:

Lucrări: Barry J., GIBBONS “*Gender in Mystical and Occult Thought*”. (New York: Cambridge University Press, 1996, accesată la data de 13 martie 2006); accesibilă la NetLibrary:<http://www.netlibrary.com/>

Atunci când cităm un site, trebuie să menționăm
data când a fost creat sau actualizat și data la care a fost
accesat:

Elton, HUGH. “Byzantin Wafare.” *Warfare in the Ancient World*, 4 aprilie 1999. <http://shakti.trincoll.edu/-helton/army.html>. (23 apr.1999).

Există mai multe stiluri de a face trimiteri
bibloigrafice. Important este să fim consecvenți, atunci
când optăm pentru unul anume.

E. Trimiteri luate dintr-o altă sursă

Atunci când referința o facem luând-o din lucrarea
unui alt autor, nota va conține informația integral și
procedăm în felul următor:

EXEMPLU:

- J. WACH, *Sociology of Religion*, Chicago; Illinois, Univ. of Chicago Press, 1946, p.13, citând Petru CRISTIAN, “Natura și cunoașterea faptului religios în religiologia fenomenologica” în *Rațiune și credință*, Editura științifică și Enciclopedică, București, 1983, p.222.

La bibliografie se trece doar lucrarea citată (fără
autorul de la care am luat informația).

Plagiatul, încă un obicei prost al generației COPY/PASTE

Plagiarea este un furt intelectual care, așa cum este
și firesc, se sancționează. Comitem plagiat atunci când
preluăm ideile unei alte persoane, fără a face trimiterile
cvenite la sursele bibliografice. Atunci când avem de
rezolvat, fie o temă, un referat, o recenzie, o lucrare de
licență sau de disertație, ne bazăm, totdeauna, pe o anumită
bibliografie. Este obligatorie realizarea trimiterilor
corespunzătoare, astfel încât ideile noastre să fie separate
de ideile pe care alți autori le-au formulat înaintea noastră.
Pentru a nu cădea în greșeala plagierii este de ajuns să
urmați pașii:

- ✍ lipsa intenției de a prelua ideile altcuiva;
- ✍ formularea corectă a trimiterilor, ori de câte ori am preluat vreo idee a unui autor;
- ✍ realizarea unei bibliografii corecte, cu toate lucrările consultate.

Plagiatul se evită prin redarea ideii cu cuvinte
proprii, urmată de indicarea cinstită a sursei. Nu se
consideră plagiat cunoștințele generale cum sunt: data
nașterii cuiva, locul și momentul unei bătălii, rezumatul
unei lucrări atunci când noi suntem autorul. Orice citat pe
care îl vom introduce în lucrare trebuie marcat cu ghilimele
și trebuie făcută, imediat, trimiterea completă.

Este obligatoriu ca citatul să fie absolut corect.
Dreptul de autor trebuie respectat. Dreptul de autor se mai
numește și *copy right*. Dacă dorim să folosim pasaje dintr-o
lucrare care are *copy right* trebuie să solicităm explicit
acest fapt celui care îl deține.

Dacă plagiați, încercați să o faceți cel puțin într-o
manieră originală.

Liviu GOAGĂ

Tipuri de nave comerciale

Tancurile chimice

Pentru cei mai mulți dintre noi, chimia pare a avea o relevanță minoră în viața de zi cu zi. Totuși, printre produsele industriei chimice se numără mai toate acele lucruri mărunte ce par fără importanță până în momentul în care îți lipsesc. De la parfumuri și medicamente până la hainele din fibre artificiale și plasticul, simbol al erei noastre, toate sunt obținute în urma unor procese chimice complexe și, nu de puține ori, chiar din cele de producere a energiei.

Ultimii 25 de ani au cunoscut un progres accelerat în domeniul industriei chimice. Consecința imediată a acestei dezvoltări a fost sporirea cererii de material brut. Care a condus, la rândul său, la dezvoltarea diversificată a transportului maritim de materiale chimice și construirea unor nave specializate, necesare asigurării unei navigații în deplină securitate.

Chimicalele erau transportate la început în damigene sau butoaie amplasate în bordurile punții, aproape de copastie, pentru a putea fi, cu ușurință, aruncate peste bord în cazul în care s-ar fi produs scurgeri sau incendii. În nici un caz nu erau transportate în magazii. Dar, odată cu creșterea substanțială a transporturilor de materiale chimice, a apărut și evoluat o nouă clasă de nave, special concepute pentru a putea transporta volume mari de chimicale.

Aceste nave sunt deosebit de sofisticate, fiind numite, uneori, “nave de linie pentru lichide”. Cele mai complexe dintre aceste nave pot transporta până la 60 de tipuri de chimicale, fiecare având propriile condiții de transport și folosind sisteme de pompare și tubulaturi independente.

Dificultățile apar datorită varietății de materiale ce necesită transportul, fiecare având propriile caracteristici și condiții de păstrare. Unele necesită menținerea la o anumită temperatură, unele sunt atât de volatile, încât trebuie ținute sub o pătură de azot inert, iar altele reacționează violent la contactul cu apa, necesitând

astfel un mediu ultra uscat. Multe din chimicalele transportate sunt deosebit de corozive și trebuie ținute în tancuri din oțel de cea mai înaltă calitate, în timp ce alte tancuri necesită învelișuri speciale.

Construcția navelor de acest gen trebuie, așadar, să fie la cele mai înalte standarde posibile. Tancurile sunt proiectate și construite de asemenea manieră încât să evite, pe cât posibil, eforturile prea mari asupra structurii, eforturi ce ar putea duce la apariția crăpăturilor

datorate oboselii, sau la deteriorarea învelișurilor tancului. Proiectanții trebuie să ia în calcul tipul de încărcătură ce necesită a fi transportat: unele chimicale sunt de două ori mai dense decât apa, în timp ce altele trebuie transportate la temperaturi înalte pentru a opri solidificarea. Ambii factori determină modificări în structura tancului. Pentru a se asigura etanșeitatea încărcăturilor se folosesc, în măsură mult mai mare decât la alte tipuri de nave, coferdamurile și

fundurile duble.

Primele tancuri erau construite din oțel inoxidabil ce rezistă coroziunii produse de multe chimicale și care pot fi curățate cu destulă ușurință. Totuși, oțelul nu este compatibil cu multe din produsele actuale așa că a fost necesară dezvoltarea diferitelor învelișuri. În prezent, învelișurile tipice folosite includ rășinile epoxidice, silicatul de zinc și cauciucul. Fiecare are avantaje și dezavantaje și până acum nu s-a realizat un înveliș care să reziste tuturor chimicalelor. Drept urmare, cele mai multe nave ce transportă produse chimice, au tancuri cu diferite învelișuri, pentru a permite transportul unor produse cât mai variate.

Multe din aceste produse chimice sunt inflamabile, explozive sau emană vapori toxici, așa că siguranța va fi întotdeauna prioritară pe astfel de vase. Există instalații speciale ce măsoară continuu temperatura, presiunea și nivelul încărcăturii. De asemenea, tancurile chimice necesită un sistem deosebit de sofisticat pentru a lupta împotriva incendiilor, folosind materiale speciale pentru a stinge focurile de natură chimică.

Femeia

Toate limbile pământești au cântat măreția și neasemuirea femeii. Nu e culoare sau petec al cerului care să nu-i fi fost promise; nu e nebunie de care să nu fost învinuită și nici izbândă care să nu-i fi fost închinată. Florile ca și uraganele au aproape întotdeauna nume de femei. Pictorii au văzut în ele chipul morții și cel al îngerilor.

Pe câți au primit viața din femei, pe-atâția și-au găsit sfârșitul în brațele lor; spunea bunicul râzând: “nu degeaba ne nașteți...tot voi ne îngropați”. Se poate ca “în spatele fiecărui bărbat de succes să se afle o femeie puternică” și tocmai de aceea lucrurile să meargă atât de prost în lume.

În numele lor s-au pornit războaie și s-au distrămat imperii; s-au ridicat temple și s-au făurit basme; s-au scris poeme, cântece și...blesteme. Mitologia ne prezintă ANIMA (partea feminină a ființei umane) ca fiind dătătoare de viață, ceea ce îl însușește pe ANIMUS, componentul masculin echivalent forței. Putem extrapola concluzionând că de-a lungul istoriei rolul femeii a fost acela de a umaniza.

Religia, tradiția și istoria au subordonat femeia bărbatului. Cu toate acestea, ea rămâne un nucleu al vieții. Sursă de sprijin matern, înțelegere, confort, îngrijire, pasiune și loialitate, femeia dă speranțe când lucrurile par fără de scăpare...și este învinuită când toate au eșuat. Soarta ei este să fie cântată de același glas de care va fi condamnată.

Dumnezeul meu nu e femeie...nu. Dar El este Cel care a creat, în înțelepciunea Lui, femeia, pentru a întregi bărbatul, pentru a completa (dacă nu pentru a perfecționa) lumea acestuia. Este adevărat că ea a dus pentru prima oară omenirea în păcat, dar mai apoi tot prin ea i s-a născut lumii Mântuitorul.

Oricare ar fi natura ei îndelung disputată, malefică sau îngerească, este pe atât de necesară vieții precum bărbatul. Mircea Cărtărescu soluționează cel mai bine această dilemă milenară, intitulându-și răspunsul “De ce iubim femeile”. Acesta concluzionează:”pentru că din ele am ieșit și-n ele ne întoarcem, și mintea noastră se rotește ca o planetă greoaie, mereu și mereu, numai în jurul lor.”

Recunoștința bărbaților nu stă în imperiile ridicate și apoi distrămate, nici în cântece-blesteme ci doar în...“chiar dacă-i înșelăm/ chiar dacă-i schimbăm/ chiar dacă-i uităm/ chiar dacă-i chinuim/ chiar Dacă-i sacrificăm/ chiar dacă-i răstignim/ chiar dacă ne ucid uneori în mințile lor/ ei ne urmăresc mereu cu o coastă-n mână/ gata de fiecare dată să ne creeze din nou.”(Iulia BOCA)

Răspunsurile tuturor acestor întrebări pe care femeia le ridică prin ființa ei duală, mistică și paradoxală nu pot fi nicicând scrise, explicate...pot fi cel mult trăite. Tot ce pot eu să vă spun este că sufletele noastre sunt neliniștite precum plopii cu desuurile lor de tafta foșnitoare care fac să ningă peste zilele verii.

Tuturor celor care nu sunt convingși de meritele femeii (fie că sunt bărbați sau nu) le închin acest “Cântec femeiesc” al lui Adrian PĂUNESCU.

Cântec femeiesc

Așa e mama și a fost bunica
Așa suntem femei lângă femei
Părem nimic și nu-nsemnăm nimica
Doar niște "ele" ce slujesc pe "ei".

Ei neglijenți, iar ele foarte calme
Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai tălpi și ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

Și-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic măreț, nimic impunător.
Schimbându-și după ei și drum și nume
Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâția pași ce au făcut prin casă
Și pentru care plată nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă
Ar fi ajuns și dincolo de cer.

Ei fac ce fac și tot ce fac se vede
Ba strică mult și ele-ndreaptă tot
Și de aceea nimeni nu le crede
Când cad, îmbătrânesc și nu mai pot.

Așa e mama și a fost bunica
Și ca ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,
Decât curat și uneori copii.

Suntem veriga firului de ață
În fiecare lanț făcut din doi
Ce greu cu noi femeile în viață
Dar e și imposibil fără noi...

Diana CHINDRIȘ

Viteza de citire

Activitatea umană a cititului este cea mai eficientă metodă de a transforma informația în cunoștințe. Mai mult, aceasta stă la baza numeroaselor studii care au ca scop găsirea și îmbunătățirea metodelor de asimilare a informațiilor. Citirea rapidă ajută la înțelegerea unui text într-un interval de timp scurt. Aceasta este o abilitate necesară în condițiile în care ni se cere să asimilăm un volum mare de informații, într-un timp extrem de scurt. Timpul modern în care trăim impune această performanță.

Cel mai important lucru în citirea rapidă este să știm exact ce informații dorim să obținem dintr-un document, înainte de a-l citi. Astfel nu vom pierde timpul citind chestiuni care nu prezintă interes. Vom putea scana textul pentru a avea o idee generală asupra problemei aflată în discuție.

După ce am învățat să stăpânim această tehnică a ignorării detaliilor irelevante, putem aplica alte metode de creștere a vitezei de citire.

Copii fiind, învățăm să citim literă cu literă, însă, odată ce dezvoltarea mușchilor ochiului este completă și acesta poate efectua mișcări mai ample, suntem capabili să fixăm câte un bloc de text odată. Astfel, nu mai citim literă cu literă ci bloc cu bloc. Câteodată ne întoarcem la blocul anterior când nu suntem siguri că am înțeles ceva sau pur și simplu ne lipsește concentrarea.

Folosirea unui semn de carte, a vârfului unui deget etc. pentru a urmări textul poate să crească viteza de citire. Mai mult, împiedică alunecarea ochilor spre pasaje anterioare. Totuși, o folosire incorectă a acestei metode poate avea un efect opus celui dorit. Nu trebuie să urmărim cu degetul fiecare rând ci trebuie să coborâm cu acesta pe centrul textului, asigurând astfel concentrarea cititorului pe ansamblul blocului de text urmărit.

O persoană care citește între-o manieră avansată va citi mai multe cuvinte într-un bloc și nu va permite alunecarea privirii spre un bloc anterior. În schimb o persoană cu abilități reduse de citire va petrece mult timp citind blocuri mici de text, se va întoarce adesea și va pierde fluxul comprehesiv al textului. Mișcarea neregulată a ochilor va face cititul obositor, iar acestora le va dispăcea această activitate. Astfel vor găsi informația scrisă greu de asimilat.

Unii cititori simt nevoia vocalizării textului. Aceștia nu conștientizează că oricare din formele vocalizării - vocalizarea efectivă și subvocalizarea - încetinește viteza de citire. Vocalizarea efectivă este cititul cu voce tare, iar subvocalizarea presupune reproducerea textului “cu voce” în mintea cititorului. Ambele limitează viteza de citire la viteza de vorbire ceea ce este o constângere inutilă a vitezei de citire.

Cititul este o activitate ce ar trebui să implice doar ochii și creierul. Vocalizarea leagă cititul de vorbire.

Părerile sunt împărțite în ceea ce privește “cititul rapid”. Unii spun că este o metodă revoluționară de asimilare a datelor, iar alții că nu este o modalitate de a citi, ci mai degrabă o extragere din text a informațiilor despre care știm deja că sunt acolo. Un lucru e sigur, nu trebuie aplicat acest procedeu în cazul citirii, lecturării operelor literare.

Sfaturi:

- 👉 Nu te concentra asupra unui cuvânt, ci asupra grupurilor de două trei cuvinte.
- 👉 Îmbunătățește-ți vocabularul, familiarizează-te cu termeni noi și nu vei rămâne blocat supra lor când îi vei întâlni în text.
- 👉 Dacă îți dai seama că îți miști buzele în timp ce citești, citește mai repede (mișcarea buzelor te încetinește)
- 👉 Citește mai mult!
- 👉 Stabilește-ți scopul înainte de a citi. Dacă vrei doar anumite informații atunci scanează textul, iar dacă ai nevoie de o completă înțelegere a textului atunci citește fiecare cuvânt.
- 👉 Forțează-te câteva minute pe zi să citești mai repede decât viteza ta normală.
- 👉 Dacă nu ai putere de concentrare atunci citește progresiv câte cinci zece minute pe zi.
- 👉 Citește dimineața când puterea de concentrare este maximă.
- 👉 Alege mediul potrivit în care să citești.
- 👉 Nu sublinia textul. Deși pare că te ajută, nu o să faci altceva decât să-ți diminuezi capacitatea de concentrare.

Un cititor mediu citește 200-300
cuvinte/minut
Unul bun aproximativ 500-600
cuvinte/minut
Unul avansat 1200-1500
cuvinte/minut
Viteza de vorbire este de 300
cuvinte/minut

Diana CHINDRIȘ

Păstrarea și manipularea acestor încărcături necesită foarte multă precizie și atenție deosebită, o planificare meticuloasă și cunoștințe specializate, pe lângă cele obișnuite ale navigatorului. Folosirea computerelor a adus un ajutor incalculabil planificării și păstrării în siguranță a încărcăturii. Ofițerii acestor nave necesită o pregătire specială și trebuie să obțină anumite certificate de competență. Ei trebuie să posede cunoștințe extensive despre încărcătură și caracteristicile sale dar și

despre diferitele nume sub care sunt comercializate produsele chimice în porturile în care acostează. Industria chimică dezvoltă constant noi produse ce trebuie transportate în diferitele porturi ale lumii. Ținerea pasului cu cercetătorii este o responsabilitate în plus a acestui sector al industriei transportului, care, în ciuda naturii periculoase a materialelor transportate, se bucură de o reputație excelentă în privința siguranței. Dragoș CUCOȘEL

Arta de a învăța : Sugestopedia

Gigantul a trecut, cu chiu cu vai, urmele lui le vor mai vedea unii dintre noi și în toamnă. Și când vorbesc de gigant mă refer la sesiune, acea cumplită perioadă din viața studentului în care uiți că e soare afară, uiți că ți-ai pus de dimineață șosete de culori diferite, uiți să saluti un superior, umbli cu capul descoperit prin curte...ce de grozăvii! S-au dus nopțile nedormite, cânila mari de cafea, informațiile băgate cu lopata în memorie.

Dar studentul renaște, veșnică pasăre phoenix, ne naștem de atâtea ori... și poate unii dintre noi și-au promis că, în semestrul următor, vor învăța mai bine, nu vor mai lăsa imensa cantitate de informație pe timpul sesiunii. Mai mult ca sigur nu e prima promisiune de genul acesta.

Dar nu vreau să-i creez studentului o imagine atât de nefavorabilă, ca fiind lipsit de interes față de învățură pe timpul semestrului. Ideea principală este că acesta conștientizează faptul că ce se învață la o vârstă, devine perimat la o alta. Cândva, Eminescu spunea: “Deschide cartea ca să înveți ce au spus alții, închide-o ca să gândești tu însuși”. N-am să mă lansez într-o discuție despre care știu că am pierdut-o din start, pentru că doar cultura (cartea) este cea care face diferența dintre noi și primat.

Mulți mi-au spus că învață mai bine noaptea, pentru că e liniște. Alții spun că ziua are momente mai bune, pentru că noaptea te odihnești cu adevărat și poți să-ți aduni forțele pentru o nouă și veselă zi de muncă. Cineva îmi povestea că învață dimineața și seara, iar la prânz zace ca o legumă și se relaxează. Altă persoană mă sfătuia să îmi obișnuiesc organismul (capul, de fapt) să “lucreze” dimineața, pentru că atunci se dau examenele, nu la ora cinei. Un alt aspect interesant este că unii învață bine în pat, alții la masă, iar unii preferă spațiile deschise.

Oamenii de știință au luat aminte la nevoile de studiu ale studentului și au descoperit o metodă nouă de superînvațare: sugestopedia.

Această tehnică se folosește de uniunea dintre inconștient și conștient, emisfera cerebrală dreaptă și cea stângă, factorul rațional și cel emoțional. Toate având un singur scop: învățarea rapidă și temeinică, fără stres, mobilizarea a până la 90% din potențialul creierului.

Sugestopedia a fost elaborată în anul 1960 de către medicul și psihiatrul bulgar Gh. Lozanov, la Institutul de Sugestologie din Sofia. Aceasta permite asimilarea unor

cantități uriașe de informație (cuvinte, expresii, formule, cifre) într-un timp foarte scurt. Exemple sunt multe: un savant japonez confirma că "Am învățat engleza în 7 zile; franceza în 15". Însuși Lozanov afirma că unii subiecți pot asimila 3 000 de cuvinte pe zi, eficiența învățării crescând de 5-50 de ori. În zeci de școli din Bulgaria elevii învață în numai două luni materia unui an școlar. În fosta Uniune Sovietică, în centrele de sugestopedie, programele de învățare a limbilor străine sunt parcurse în trei luni, patru ore pe zi, timp în care cursanții asimilează 6 000 unități lexicale și structuri lingvistice, ceea ce reprezintă dublul fondului activ al unei limbi.

Sugestopedia preia câte puțin din yoga mentală (antrenamentul de concentrare, vizualizare, hipermnezia fotografică și tehnica respirației ritmice), muzică, învățare în somn, achiziții ale fiziologiei și psihologiei contemporane, hipnoză, autogenie, parapsihologie, dramă. Învățarea prin sugestopedie începe prin inducerea stării de relaxare, printr-o tehnică preferată, musculară (tensionare, menținere și detensionare succesivă, începând cu degetele picioarelor și sfârșind cu fața) sau psihologică (vizualizarea succesivă a culorilor: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet, asociate cu cifrele 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1).

Totul a pornit de la o descoperire prin serendipitate, Lozanov descoperind secretul învățării în somn: autosugestia. Două grupuri de studenți veniseră ca să-și consolideze cunoștințele prin învățarea în somn. În momentul în care unul din grupuri a intrat în somnul profund, doctorul a scos magnetofonul din priză. A doua zi ambele grupuri de studenți se aflau în aceeași stare cognitivă, semn că simpla sugestie că vor învăța mai bine le-a fost suficientă și celor care dormiseră normal, fără învățare în somn.

În ziua de azi, sugestopedia se practică la universitatea Novosibirsk, în Institutul Pedagogic de Limbi Străine din Moscova, în armată sau de către publicul larg. În SUA, există institute și fundații speciale, conferințe anuale, publicații și acțiuni de diseminare a metodei în învățământ, afaceri, armată, public.

Poate în viitor, centre ale sugestopediei se vor deschide și la noi în țară. Iar sesiunea nu va mai părea așa cumplită și obositoare.

Delia NEACȘU

Primul voiaj: speranță sau demoralizare

A fi marinar, de multe ori, nu este cel mai plăcut lucru din lume și nu toți se potrivesc acestei profesii. Sunt mulți care nu se vor putea niciodată obișnui cu izolarea, monotonia, condițiile de pe navă sau cărora, pur și simplu, li se face teribil de rău în momentul în care calcă pe puntea unui vas.

Într-o anumită măsură, alegerea acestei meserii este o loterie. Asta deoarece, în afară de cazul celor care au avut ocazia să simtă marea “sub picioare”, puțini știu cu adevărat ce înseamnă un voiaj și ce implică, din punct de vedere emoțional, o călătorie de mai multe luni pe oceanele lumii. N-ai cum să știi cu adevărat dacă ai stofă de marinar decât după primul voiaj, care este, din multe puncte de vedere, crucial pentru viitoarea opțiune, orientarea spre o carieră de ofițer în marina civilă. Dacă primul contact cu marea a fost dezamăgitor, vei fi măcar reticent în privința efectuării altor voiaje. Pentru mulți, primul voiaj e și ultimul, fie pentru că nu se pot adapta la viața pe mare, fie pentru că realizează că nu ar mai rezista altuia.

Pentru a accede în rândul ofițerilor de marină comercială, trebuie să-ți efectuezi anul de cadeție. Mulți dintre noi aleg să plece în aceste voiaje încă din timpul Academiei, pentru ca la terminarea studiilor să se poată angaja direct ca ofițeri. Un alt avantaj al devansării stagiului de practică pe navă ar fi că afli mai repede dacă faci față mării, condițiilor stresante specifice mediului profesional.

Am stat de vorbă cu câțiva dintre cei ce au optat pentru această variantă și poveștile sunt foarte diferite. Singurele elementele comune ar fi munca și frumusețea peisajelor. Mai departe, intervin acele momente care fac diferența între un voiaj reușit și unul a cărui amintire încerci s-o ții cât mai departe de tine.

Primul a fost timp de două luni și jumătate pe un mini vrachier ce naviga pe coastele de nord și vest ale Europei, cu escale în Polonia, Norvegia, Marea Britanie, Irlanda și Franța. Mi-a povestit despre fiordurile nordului, de Paris și de cât de mult a frecat punțile magaziiilor. Regreta șederile scurte în porturi și își aducea aminte cu neplăcere de valurile de 16 metri, de marea belicoasă de care a avut parte în cea mai mare parte a timpului. Dar, nu

uita să adauge: oricând ar pleca din nou, fără ezitare.

Al doilea a navigat vreme de aproape trei luni pe Atlantic, între Franța și Spania pe un vrachier ce transporta bare metalice. Muncă multă, compensată însă de escale lungi în porturi și de un echipaj bun, cu ofițeri care îl motivau practic să învețe meseria de navigator. Resimțea o părere de rău că voiajul s-a terminat atât de repede și, asemeni colegului, este oricând dispus să plece.

Experiențele nu sunt însă tot timpul plăcute. Un al treilea, care a navigat patru luni și jumătate pe un cargobot, din Asia în Africa și până în America de Sud, traversând jumătate din glob, se gândește serios să se reprofileze. Cauzele principale ar fi un echipaj nu foarte prietenos și lunga despărțire de cei dragi. Mi-a împărtășit că voiajul l-a făcut mai individualist, l-a înrăit chiar. Și că cel mai important lucru pe care trebuie să-l știe un cadet este să nu se lase călcat în picioare, să-și păstreze permanent demnitatea, chiar dacă ocupă poziția cea mai puțin importantă de pe navă.

Concluzii? În primul rând că este deosebit de important ca voiajul de debut să fie unul reușit, astfel că, dacă îți stă în putință, trebuie să alegi unul cu o durată mai scurtă și, lucru care depinde în cea mai mare măsură de șansă, cu un echipaj cu care să te înțelegi. Poate cel mai important rol în adaptarea la viața pe mare îl are echipajul, climatul relațional de la bord. Și cu prietenii ajungi să te cerți când trăiești împreună, vreme de câteva luni, darămite cu necunoscuții. Când pui laolaltă oameni din medii și cu obiceiuri diferite, concesiile reciproce sunt indispensabile. Nu există o rețetă a succesului: dacă te porți așa, o să fie bine și toată lumea o să te placă. Trebuie să te adaptezi la situație. Totuși, unele reguli rezită timpului: să nu fii arrogant, dar nici prea servabil, să fii empatic, apropiat și dispus să ascuți necazul colegilor, să fii bine dispus, căci buna dispoziție e în general contagioasă. Și, nu în ultimul rând, nu uita că ești acolo ca să te pregătești, să devii ofițer nu salahor, deci fă-ți datoria cu multă responsabilitate, învață cât de mult poți. Mai departe, ești pe cont propriu, așa că, succes!

Dragoș CUCOȘEL

Se spune că limbajul trupului este cartea noastră de vizită și deseori vorbește mai mult despre noi decât putem afla dintr-un jurnal personal. Acest lucru este explicabil ținând cont de felul în care este contruit creierul uman: aria vizuală este mult mai dezvoltată decât cea auditivă și mult mai aproape de aria cognitivă. Este interesant de observat cum unele gesturi nu pot fi controlate, indiferent cât de mult ne-am dori și poate că nici nu trebuie controlate.

S-a constatat că atunci când ne place o persoană, chiar dacă suntem sau nu tulburați de prezența acesteia, tindem să ne aruncăm fugitiv ochii, pentru a o privi, sau dimpotrivă, evităm să privim în vecinătatea acesteia. Când o persoană ne place, indiferent cât de timidă sau nesigură ar fi aceasta, mușchii pleoapelor se relaxează involuntar (ochii par mai “căzuți” sau întredeschiși), iar pupilele se dilată de două ori mai mult decât de obicei. Dacă asociem

denumirea populară a lunii martie, dedicată zeului și planetei Marte.

În zilele noastre, mărtișorul și-a pierdut profunda semnificație din trecut și este dăruit persoanelor de sex feminin în semn de simpatie, de mulțumire sau de admirație, fiind considerat aducător de noroc. Șnurul cu alb și roșu este singurul care rămâne constant în varietatea de culori, texturi și forme și statornic în fața timpului și a modei.

Credința în magia acestui obiect făurit de oameni datează încă de pe vremea dacilor, când era reprezentat de pietricele albe și roșii înșirate pe o ață, sau din monede de care se atârnau fire subțiri de lână. Tipul de monedă, aur, argint sau bronz indica statutul social. Dacii credeau că aceste obiecte magice, asemănate chiar cu niște talismane, asigurau fertilitatea, frumusețea și preveneau arsurile cauzate de soare. Odată cu trecerea lunii martie, mărtișoarele erau atârinate de crengile copacilor. Acest obicei se regăsește și în sărbătorile romane organizate în cinstea zeului Marte, zeul fertilității și al vegetației, sau în echivalentul acestora din Tracia, sărbătorile în cinstea zeului Marsyas Silen.

Timpul și-a pus amprenta adânc asupra modului de sărbătorire a acestui obicei. Înaintând pe scara dezvoltării umanității, se poate observa că la sfârșitul secolului al XIX-lea, părinții erau singurii împuterniciți cu dăruirea acestor mici simboluri ale primăverii. În dimineața zilei de 1 Martie, înainte de răsăritul soarelui, copiii fie își atârnau la gât mărtișorul primit, simbolizat de o monedă obișnuită sau de aur, fie îl legau la mână sau îl prindeau la piept.

acestor semnale și eventualul tremur al vocii, zâmbetul gales sau frământatul mâinilor, atunci mesajul devine și mai clar.

Limbajul trupului ar putea fi cheia multor mistere sociale, dar și un prea riguros control al gesturilor și mimicii ar putea denatura imaginea noastră în societate. Cel mai bine este să ne comportăm cât se poate de natural, fără a încerca să ne alterăm limbajul trupului sau să-l perfecționăm până la atingerea vreunei așa-zise “combinații perfecte”, sau vom ajunge să ne ascundem în spatele unor măști ce pot deveni indispensabile cu trecerea timpului. Suntem puternici pentru că aptitudinile noastre se diferențiază de ale altora, după cum menționează și motto-ul latin: *Diversa ab illis virtute valemus*.

Luise-Beatrice ISTRATE

Mărtișorul

Credința era că purtătorii Mărtișorului vor fi sănătoși și frumoși ca florile, plăcuți și dragăstoși, bogați și norocoși, feriți de boli și de deochi. Românii și aromânii sunt cei care au răspândit acest obicei printre popoarele din centrul și sud-estul Europei.

O legendă a plaiurilor mioritice importantă în istoria mărtișorului, este cea a babei Dochia, asemănătoare unei pilde biblice. Acest personaj reprezentativ al folclorului românesc avea o fiică vitregă pe care o ura, iar încercarea la care a supus-o pe fată, în speranța că va scăpa de ea, a fost una demnă de încercările vestitului Harap-Alb. În iarna geroasă, a trimis copila să spele o cămașă foarte murdară în albia unui râu înghețat însă pe măsură ce aceasta spăla, haina se făcea din ce în ce mai neagră. Cel care a salvat-o din această situație limită a fost un bărbat tânăr, sub numele fioros Mărtișor, care i-a dăruit o floare roșie și a trimis-o acasă cu haina albă precum neaua. Floarea a făcut-o pe baba Dochia să creadă că primăvara a venit și a determinat-o să plece cu turma de oi pe munte .Zis și făcut. Când a ajuns pe vârful muntelui, ziua caldă, senină s-a transformat subit într-una cu vifor ducând la înghețarea și apoi împietrirea babei alături de oile sale. Binele învinge răul încă o dată, accentuând tema maniheistă, des întâlnită în basmele românilor.

Iată câteva din superstițiile ce se găsesc încă pe la sate :

- Σ În ziua de 1 Martie se leagă la fiecare pom roditor fir roșu pentru ca aceștia să fie cât mai roditori.
- Σ Dacă de 1 Martie e vreme frumoasă atunci vom avea o primăvară luminoasă.
- Σ Cu apa din neaua de 1 Martie se spală fetele de-a lungul anului, pentru a fi frumoase și dragăstoase.
- Σ La lună plină se scoate bănuțul de la gât și se cumpără cu el caș dulce și vin roșu pentru ca fetele să aibă culoarea cașului și să fie rumene ca vinul.

Eterna reîntoarcere a primăverii în sufletele noastre, an de an, accentuează, încă o dată, faptul că omul se naște de mai multe ori într-o singură viață. Secretul se află în credința în lucruri mărunte cărora le asociem o aură de magie, restul vine de la sine. Toate acestea pentru un suflet mereu tânăr..

Delia NEACȘU

Limbajul trupului

Limbajul trupului, conform teoreticienilor, poate fi învățat sau cel puțin controlat pentru a obține un efect dorit. În fiecare secundă, un individ poate transmite sute de mesaje doar folosindu-se de limbajul trupului, însă numai 2% dintre acestea pot fi controlate sau manipulate în mod intenționat. Important este nu în ce măsură reușim să ne controlăm mișcările și gesturile, ci care sunt “acele gesturi” specifice care sunt cel mai probabil de “interceptat” și mai ales de “interpretat”. Experții susțin că acest tip de limbaj “tacit” (felul în care ne mișcăm, gesticulăm, subtilele schimbări de postură sau mimică) ascunde mult mai multe înțelesuri decât simplul uz al cuvintelor într-o situație de comunicare.

Ridicarea ostentativă a unui deget în timpul unei conversații poate fi o atenționare îndreptată către vorbitor sau chiar un semn de mânie. A-ți întoarce capul, brusc, în cealaltă direcție sau a-ți încrucișa picioarele în timp ce conversezi cu o persoană poate însemna că nu dorești să te implici sau nu ești interesat de discuție. Alte gesturi precum încrucișarea brațelor poate dezvălui ostilitatea sau nesiguranța unei persoane, în timp ce unele gesturi precum cele de aprobare, afirmare sau negare exprimă interes și implicare și sunt deja ritualizate social. A te poziționa pe marginea scaunului sau a te înclina înspre înaintea este un mod politicos de a spune “Aș dori să plec”, și mulți vor înțelege aluzia.

O nouă lume ți se dezvăluie atunci când începi să conștientizezi contradicțiile dintre vorbe și gesturi. Dacă un prieten, care pare să asculte activ ceea ce spui, bate tac-ul, privește într-un punct fix sau își face de lucru cu un pix, atunci mai bine ai schimba subiectul, în mod sigur e plictisit. Dacă șeful tău te privește cu șarm dar își lovește piciorul de marginea scaunului sau a biroului, atunci probabil că nu vei primi mărirea de salariu. Dacă după o seară excelentă, băiatul viselor tale spune că te va suna în curând, dar brațele-i sunt încrucișate și nu te privește în ochi nu te obosi să aștepti lângă telefon.

Fiecare individ se bucură de un spațiu personal, sau “safe space” dupa cum îl numesc experții în body language, iar felul în care reușim să ne controlăm, mai mult sau mai puțin, propriul spațiu este, de asemenea, o extensie a limbajului trupului. Cu cât un individ este mai expansiv și reușește să-și lărgască spațiul personal, cu atât pare mai puternic și mai stăpân pe situație. Gesturi precum încrucișarea brațelor la nivelul cefei, ridicarea picioarelor pe pupitru sau plasarea unor obiecte personale cum ar fi o geantă sau o simplă agendă în spațiul personal al unui alt individ, vor extinde spațiul respectivului în defavoarea celui alt. Unele piese de mobilier au rolul de a extinde spațiul personal al beneficiarului, astfel că un scaun sau un fotoliu la o masă, poziționat mai sus decât nivelul celorlalte îl va favoriza pe individul așezat pe acesta; la fel cum o

masă dreptunghiulară și o masă rotundă spun diverse lucruri despre persoanele distribuite în jurul lor.

Mișcarea ochilor vine în completarea limbajului trupului și poate spune foarte multe despre intențiile și sentimentele persoanei care vorbește. Spre exemplu dacă persoana dialoghează sau prezintă o serie de evenimente și imediat după aceea își rotește ochii spre dreapta, statisticile spun că acest gest este predispus să ascundă o minciună, spre deosebire de rotirea ochilor spre stânga, care coincide cu zona lobului temporal al “aducerii-aminte”.

Experții au studiat această mișcare involuntară a ochilor spre dreapta sau spre stânga și au extrapolat asupra subiectului, astfel că atunci când privim spre stânga-sus, se pare că o facem pentru a ne aduce aminte anumite cadre vizuale sau întâmplări; stânga-jos coincide cu tot ceea ce presupune sentiment sau senzație, iar rotirea globilor oculari spre stânga, la nivelul urechii ar avea legătură cu auditivul, spre exemplu când ne amintim melodia preferată etc. În mod simetric, partea dreaptă a creierului se crede a fi strâns legată de elaborarea unei scuze, inventarea sau exagerarea unei întâmplări, într-un cuvânt “minciuna”. S-a dovedit că mincinoșii par a-și întoarce de cele mai multe ori privirea spre dreapta-sus (atunci când debitează majoritatea minciunilor) sau uneori spre dreapta-jos (când minciuna este construită pe baza unui sentiment sau a unei senzații). Toate aceste mișcări firești ale globilor oculari nu denotă mereu o minciună. Dacă vom observa vreodată persoane care au tendința să privească înspre dreapta, asta nu înseamnă că ele ne mint. Tot experții au demonstrat că majoritatea compozitorilor de muzică tind să-și rotească privirea spre centru-dreapta așa cum și scriitorii privesc deseori spre dreapta-sus. Toate aceste gesturi nu fac altceva decât să confirme care formă a imaginației sau a creativității este mai activă, vizuală sau auditivă.

Un alt mit spune că nu putem privi în ochi persoana pe care o mințim, de aceea tot mai mulți oameni se forțează să mențină contactul vizual atunci când intenționează să mintă, așa că a distinge între cele două categorii ar putea părea imposibil. Specialiștii în limbajul trupului insistă că un contact vizual prea îndelungat sau mult prea pătrunzător, asociat cu tonul vocii, care este mai degrabă persuasiv și menit să convingă decât să relateze, ar putea fi semne ce ne pot ajuta să deconspirăm o minciună.

Gorch Fock

Navă tip barc cu 3 catarge, având corpul, catargele și vergile din oțel.

Este navă soră cu:

„**Tovarașci**” II (fostă GORCH FOCK I 1933-1950);

„**Sagres**”II (fostă GUANABARA 1948-1962) (fostă ALBERTO-LEO SCHLAGETER 1937-1948);

„**Mircea**” II -1939;

„**Eagle**” (fostă HORSTWESSEL)

Toate au fost realizate după același proiect, la șantierele **”Blohm & Voss”** din Hamburg. A fost construită și lansată la apă pe 23 august 1958, după tragica scufundare în Atlantic, la 21 septembrie1957, a navei școală **”Pamir”** a Bundesmarinei. Avizul de navigație primindu-l câteva luni mai târziu, pe 17 decembrie.

Cracteristici tehnico-tactice:

- lungimea = 89,32 m(81,2 m fără bompres)
- lățimea la cuplul maestru = 12,02 m
- pescaj = 5,33 m
- număr vele = 23(dakron)
- suprafața velică = 2037 m²(1952 m² suprațfa originală)
- motor = Diesel Deutza MWM 628
- putere motor = 1660 CP
- viteza sub motor = 13,7 Nd
- echipaj = 86 (ofițeri, instructori,marinari) și 160 (cadeți)
- în 1958, nava a fost construită cu 8 815 000 DM (mărci gemane), iar în zilele noastre este evaluat la 50 000 000 Å;
- în 1991, a suferit numeroase îmbunătățiri printre care și un nou motor auxiliar-un diesel în șase cilindri de1,220 kW (1660 CP);
- semnalul radio internațional DRAX;
- indicativ NATO A60;

Port de dislocare- KIEL

Galionul lui ”Gorch Fock” este un albatros, pe care l-a pierdut în mai multe rânduri: prima dată, doar câțiva ani după lansare, în 1958, fiind înlocuit de unul din lemn, la fel ca primul; a doua oară, în 1969, a fost schimbat cu unul din poliester pentru a reduce din greutate și a rezistat până în anul 2000 când a fost substituit tot cu unul din lemn, până pe 11 decembrie 2002 când, într-o furtună, s-a pierdut din nou, fiind succedat de unul din același material. Un an mai

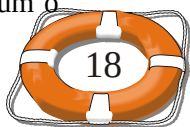

târziu, pe 5 decembrie 2003, o furtună l-a desprins iarăși, fiind înlocuit câteva luni mai târziu, pe 24 februarie 2004, cu unul din fibră de carbon poliester ranforsat.

Din 1958 și până în prezent mai bine de 11000 de cadeți au făcut practică la bordul lui Gorch Fock II. Remarcabile sunt și cele două voiaje cu o durată mai mare de 300 de zile. Primul de 336 de zile efecuat în jurul lumii, între 1987 și 1988, iar în cel de-al doilea avea să se parcurgă distanța dus-întors dintre Kiel și Bangkok, în 343 de zile.

”Gorch Fock” este una din navele simbol ale Marinei Germane (Deutsche Marine). Ea și bricul “Mircea” sunt succesoarele lui ”Gorch Fock” I, 1933-1950, rebotezată ”Tovarașci” II, și a lui Micea I. Nava a efectuat 146 de voiaje și misiuni până în octombrie 2006. Velierul este o copie fidelă a predecesorului său. Numele de botez a fost inspirat de scriitorul german Johann Kinau care scria, sub pseudonimul devenit atât de cuoscut: Gorch Fock.

Liviu GOAGĂ

Din sacul marinarului

Culese de comandor(r) Ovidiu IONESCU

Cerul II

Dacă seara ceru-i roș, sau e roz sau bleu deschis,
Pe mâine timp frumos ne e promis;
Dacă-i roșu dimineața, ori albastru-nchis pe seară,
Vreme rea se prevestește, fie iarnă, fie vară;
Dacă bate-n galben seara, sau în vânt, știi pe dată...
Mâine vei avea vânt tare, nori și mare agitată.

Astrele

Când luna apune și pe când răsare
Ai grijă de vele, dacă ești la mare
Luna ofilită, galben ofticoasă
Jelește, că vremea mâini va fi ploioasă.

Luna îmbujorată-n roș la răsărit
O gonește vântul; biata a obosit.
Iar de are-n juru-i un cerc luminos
Vremea-și va întoarce fustele pe dos.

Soarele când iese, sărind peste nori,
Semn de vânt și ploaie e adeseori.

Stele multe-n noapte, mari și luminoase
Cârpește-ți ciorapul și mantaua-ți coase;
De-s întunecoase când vremea e bună
Ia măsuri din vreme, că va fi furtună.

Norii

Nori cu barba încâlcită,
- vânt din țara cea turbată;
Nori cu ciucuri prin prejur,
- mai stai vânt ca te înjur;
Subțiri-albi “Damă pudrată”,
- vreme de scurtă durată;
Nemișcați, groși arămii,
- tempestă ca pe pustii;
Lână neagră dărăcită,
- e furtună îndrăcită;
Nori cu mâna să-i apuci,
- vine ploaie cu clăbuci.

Reguli de drum

Pe timp bun ori pe timp rău
Uită-te-mprejurul tău.
Iar de-i ceață, zic cei vechi
Fluier, ochi și opt urechi.

La-ndoială încet și-apoi
De-i bucluc stop și-napoi.

Drept în prova de-i vedea
Roșu și verde nu-i belea
Ia-o încet la dreapta ta
Câtând roș a arăta.

Când la dreapta roș zărești
Tu din drum să te ferești
Iar la stânga de vezi verde
Mergi-nainte, nu te pierde.

Verde-n verde, roș în roș,
Drumu-i bun din moși strămoși.

Cerul I

Cerul noaptea roș-plăcere
Dimineața-i prevedere
Roș spre ziuă, sur spre seară
Vreme rea și de ocară
Seara roș spre ziuă sur
Vreme fără de cusur.

Reguli pentru brainstorming

Idei ciudate, excentrice? Binevenite!

Nu fi negativ.

Construiește în baza ideilor.

Nu le respinge.

Nu se admit întreruperi din exterior (inclusiv telefoane mobile).

Se ia o pauză scurtă după fiecare oră.

Conducătorul echipei citește obiectivul principal, încurajează primele idei, pe care le notează pe afișe pentru a fi observate de toți.

3)Conducătorul echipei :

Contribuie la conversație, nu inhibă dialogul și nu controlează excesiv.

Încurajează participarea tuturor. Nu lasă o singură persoană să acapareze conversația.

Readuce conversația la subiectul principal, atunci când se observă abateri.

Introduce “generatoare de idei” când energia sau entuziasmul se epuizează.

Alex Faickney Osborn

- S-a născut în New York la 24 mai 1888

- Considerat părintele acestei strategii

- 1953/1957 an în care acesta lansează cartea „Imaginația aplicată”

- Ideea a fost lansată la sfârșitul anilor '30
- Acesta considera esențiale trei părți:

□ Fact finding (Găsirea datelor)

- Definirea problemei.

- Prepararea

□ Idea generation (Generare ideilor).

□ Solution finding (Găsirea soluțiilor).

- Clasicul brainstorm avea :

- două principii: cel al judecăți diferite (deferred judgment).

(Cantitatea generează calitatea)

- și patru reguli de bază:

1)Critica este exclusă;

2)Divagațiile sunt permise;

3)Cantitatea este de dorit;

4)Combinarea și îmbunătățirea sunt urmărite.

- Compoziția grupului recomandată de acesta:

- liderul

- membrii

- o persoană care să înregistreze ședința

- Osborn recomanda și un grup de evaluare, constituit

dintr-un număr impar pentru evitarea egalității în luarea deciziilor (dacă erau supuse la vot)

Introduce “jocuri creative” atunci când se potrivesc.

La jumătatea ședinței, este indicată o pauză pentru o scurtă evaluare a ideilor propuse până atunci. Votază aprobator sau dezaprobat fiecare idee. Elimină ideile proaste.

Privește apoi fiecare idee bună în parte și întreabă dacă ar mai fi metode pentru a le îmbunătăți, sau vine cu idei similare.

Timp de 10-15 minute,

înainte de final, se realizează un rezumat al ședinței și al ideilor acceptate și sunt atribuite sarcinile viitoare. În mod normal, vei cere directorilor de creație artistică și designerilor de mărci să preia cateva idei și să elaboreze schițe ale conceptului.

În final, vei trimite un memo tuturor participanților, mulțumindu-le și prezentând un rezumat al ședinței.

O mică bibliografie pentru curioși:

Creativity Games for Trainers: A Handbook of Group Activities for Jumpstarting Workplace Creativity

de Robert Epstein

Imagination Engineering

de Paul Birch and Brian Clegg

Thinkertoys

de Michael Michalko

Creativity, Innovation and Quality

de Paul Plsek

A Kick in the Seat of the Pants

de Roger von Oech

A Whack on the Side of the Head

de Roger von Oech

Jump Start Your Brain

de Doug Hall

Cracking Creativity

de Michael Michalko

ThinkPak card pack

De Michael Michalko

Orbiting the Giant Hair Ball

de Gordon MacKenzie

What a Great Idea!

de Charles Thompson

101 Creative Problem Solving Techniques

de James Higgins

Brainstorming

CE ESTE BRAINSTORMING?

Brainstorming este o tehnică de consfătuire prin care un grup de oameni încearcă să găsească o soluție pentru o problemă specifică prin adunarea spontană a tuturor ideilor de la membrii grupului.

(Alex F. Osborn)

Brainstorming:

- este un proces creat pentru a obține numărul maxim de idei dintr-o anumită arie de interes;
- este timpul dedicat pentru a genera un număr foarte mare de idei, fără a se ține cont de valorile lor inițiale;
- este partea dintr-o **problemă rezolvată** care implică crearea de noi idei, fără a fi judecate sau respinse.
- metodă creativă care se bazează pe generarea spontană de idei pe o temă dată. De regulă, la o sesiune de brainstorming participă până la 10 persoane, timp de mai multe zeci de minute. Principiul fundamental al brainstormingului este suspendarea criticii, astfel încât participanții să fie liberi să exprime orice idee care le trece prin minte, deoarece acestea îi pot stimula pe ceilalți participanți să vină cu idei valoroase.

Există numeroase variante ale brainstormingului. De exemplu, brainwritingul este o formă în care participanții scriu idei pe o foaie de hârtie, apoi transmit foaia altui participant care scrie la rândul lui o idee stimulată de ideea scrisă anterior ș.a.m.d.

COORDONAREA UNEI ȘEDINȚE DE BRAINSTORMING

Dacă asemenea ședințe devin prea rigide sau consumă prea mult timp, gândește-te mai bine, renunță la structurile predefinite și recrează ședința de brainstorming în avantajul tău.

1) Fixează-ți un obiectiv clar, strict orientat asupra problemei: notează o propoziție care să illustreze ceea ce vrei să îndeplinești, fii specific; imprimă acest enunț cu caractere cât mai mari posibil, apoi atașează-l de perete sau de șevalet, astfel încât să poată fi văzut de oricine în timpul ședinței.

Exemple:

“Ce evenimente poate sponsoriza - firma X - pentru a conferi vestimentației atributul de eleganță, poziționându-se astfel pe piață?”

“Descoperiți trei metode prin care personalitatea mărcii (ex. FIRMA X) să reiasă din reclamele noastre!”

“Care sunt cele mai simple metode prin care să facem cunoscut faptul că <http://www.anmb.ro> este cel mai tare site?”

2) Selectează participanții pentru echipă

Un lider de echipă (este acea persoana care enunță obiectivul, organizează totul și conduce ședința).

Două sau trei persoane familiare cu proiectul.

Două sau trei persoane care nu cunosc nimic despre proiect.

Alege oameni inteligenți, cu imaginație, care fac parte din piața țintă.

Nu depăși cifra de zece oameni.

Dacă doresc să se implice mai mulți oameni, atunci organizează mai multe ședințe. *Nu invita persoane din conducerea organizației; acestea ar putea să inhibe sau să domine conversația.*

Trimite un memo sau o invitație tuturor participanților, specificând momentul și data.

Încurajează ținutele neoficiale. Include și obiectivul ședinței, o scurtă prezentare și orice informație adițională pe care o consideri folositoare.

Diferite indicații:

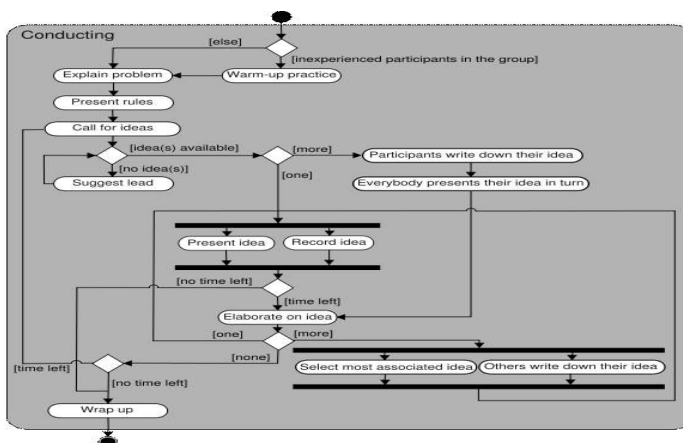
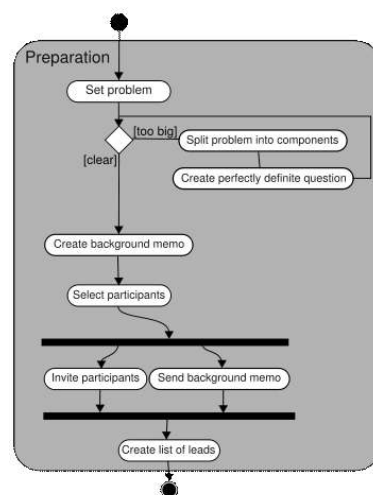
Rezervă-ți o perioadă de timp rezonabilă, de la 2 ore până la întreaga zi. Este recomandată o durată de 4 ore, de la 10:00 la 14:00, cu prânzul servit în cadrul reuniunii.

Pregătește-ți instrumentele. Vei avea nevoie de markere, coli de hârtie de dimensiuni mari, bandă adezivă sau pioaneze pentru a fixa ideile care apar, de perete sau pe șevalete. Caută și niște jucarii.

Caută “generatoare de idei”, precum:

- cataloage cu premii publicitare;
- albume cu fotografii, reviste;
- un computer conectat la internet;
- un televizor la care să se deruleze spoturi publicitare în permanență pe durata ședinței, fără sonor.

Este o idee bună să fie așezate pe perete regulile ședinței, pentru a fi observate de toți participanții în timpul ședinței.

Petrolierul “Independența”

“Independența” a fost primul petrolier românesc construit la Șantierul Naval Constanța. Această navă avea o lungime de 304 m, o lățime de 30 m, o înălțime de 46 m și un pescaj de 17,4 t. Nava a fost inclusă la categoria 150 000 t produse petroliere, deși, în realitate, putea transporta 165 000 t. Primul său voiaj l-a efectuat în Libia și a fost încărcat la jumătate din capacitatea sa de transport, luându-se măsuri suplimentare de precauție. Ascunderea capacității reale de transport era una bine întemeiată, deoarece portul Constanța, în documentele oficiale, nu putea primi nave cu o capacitate de încărcare mai mare de 150 000 t.

Lansarea la apă a petrolierului românesc de mare capacitate s-a petrecut pe data de 28 mai 1977, cu mult fast, în

prezența conducerii superioare a partidului din acea vreme. Primul semn rău a venit când tradiționala sticlă de șampanie lansată spre navă, de către “nașa” Elena Ceaușescu, nu s-a spart. Tradiția marinărească spune că o navă la al cărei botez nu se sparge sticla de șampanie este sortită pieririi. Oricât ar părea de ciudat, statistica spune că majoritatea navelor astfel blestamate au avut un destin tragic.

“Independența” a intrat în exploatare la 13 iunie 1978, odată cu efectuarea primului său voiaj în Libia. Nava efectuase 15 voiaje în momentul producerii dezastrului.

La 1 noiembrie 1979, “Independența” pornea în ultimul său voiaj, având ca destinație portul Sibikeir din Egipt, de unde încărcase circa 100 000 t de țiței. Pe lângă încărcătură, nava mai avea la bord 9 000 t carburant pentru uz propriu. La data de 14 noiembrie 1979, petrolierul românesc s-a angajat în traversarea strâmtorii, cam în același timp în care cargoul grecesc “Evriali” intra în marea Marmara. Contrar tuturor uzanțelor maritime internaționale vasul grec nu era dirijat de un pilot. Odată ieșiți în larg, ofițerii navei grecești s-au retras la cabine, lăsând totul în grija timonierului.

Grecii au susținut, în cursul anchetei ulterioare, că nu au văzut petrolierul românesc, lucru infirmat chiar de timonierul lor, ce a afirmat că a văzut cele două lumini de poziție din prova, respectiv pupa navei românești, aflate la o distanță de circa 200 m. Timonierul grec a crezut că este vorba de două vase, încercând să se încadreze între ele. Atunci când a realizat care era situația de fapt, era prea târziu pentru a putea evita dezastrul. Cargoul grecesc “Evriali” a lovit nava românească aproape de travers, provocându-i o spărtură mare, prin care țițeiul din tancuri a început să se scurgă în mare. În același timp, vaporii acumulați în tancuri s-au aprins, ceea ce a făcut ca în câteva minute, miile de tone de țiței

deversate în jurul navei să ardă, transformând petrolierul într-o torță imensă. Membrii echipajului românesc, puși în fața acestui pericol, au încercat să se salveze aruncându-se în mare. O parte din ei au murit făcând stop cardiac, datorită temperaturii apei de 8° C, în timp ce alții au decedat în urma arsurilor suferite după ce au intrat în contact cu țițeiul arzând, ce era întins pe suprafața apei.

Din echipajul românesc nu au scăpat cu viață decât trei marinari: ofițerul trei al navei, mecanicul șef și timonierul, condiția fizică deosebit de bună a acestora spunându-și cuvântul în salvarea vieților lor.

Comisia de anchetă a stabilit că această catastrofă a fost cauzată în proporție de 90% de către echipajul grec. Cu toate acestea, nimeni nu a fost tras la răspundere pentru moartea celor 42 de marinari români.

Marius ROȘU

Iosif Ivanovici și celebrul său vals “Valurile Dunării”

Puțini sunt compozitorii români a căror viață și activitate să fi ridicat atâtea semne de întrebare ca **IOSIF IVANOVICI** căruia, în dreptul numelui, contemporanii i-au adăugat epitetul de „**regele valsului românesc**”.

Care este prenumele său adevărat, unde și când anume s-a născut, când a decedat iată câteva dintre întrebările legate de Iosif Ivanovici, cărora contemporanii și posteritatea le-au dat diverse răspunsuri, ceea ce a generat nu puține controverse.

Care este prenumele său adevărat (Ion, Ioan sau Iosif)? iată o primă întrebare, care a făcut să curgă multă cerneală.

În anul 1958 muzicologul Viorel Cosma a publicat schița monografică intitulată „Maiorul I.Ivanovici”(68 p.).

O importantă contribuție la elucidarea acestui aspect o aduce presa militară, respectiv Anuarele Armatei și Monitorul Oastei, care conțin date oficiale.

În ele prenumele compozitorului apare Iosif!¹

În lucrările lexicografice românești de la aceea dată, compozitorul și dirijorul de fanfară Ivanovici apărea consemnat cu două prenume Ion și Ioan.

Chiar și după apariția lucrării lui Viorel Cosma, după ce acesta a tranșat disputele pe această temă, precizând că **prenumele acestuia a fost Iosif**, citările eronate au continuat.

Jack Bratin ca să cităm un exemplu -, într-o lucrare publicată în 1966, l-a consemnat cu prenumele Ioan.²

După apariția lexicoanelor „Compozitori și muzicologi români” (1965) și „Muzicieni români”(1970), confuziile legate de prenumele „regelui valsului românesc”

s-au risipit în bună măsură, majoritatea autorilor achiesând la punctul de vedere exprimat de Viorel Cosma încă din 1958.³

La perpetuarea confuziilor și disputelor legate de prenumele său a contribuit însuși purtătorul lui, care, pe multe dintre creațiile sale tipărite și-a pus sigla „I.Ivanovici”, vocala „I” putând avea în Vechiul Regat unde se stabilise rezonanțe străine, de genul Iosif, Joja, Joje (ultimele două corespondente locale pentru primul!), întâlniri în Transilvania aflată sub dominația dualistei

monarhii austro-ungare.

Astfel, valsul „Dolorosa” la semnat „Ivanovic”(nume românesc din Banatul sârbesc), pe alte manuscrise muzicale s-a semnat „Ioța Ivanovici” sau „Joja Ivanovici”, rezonanțele acestora ducându-ne cu gândul la Banat.

Așa se explică de ce odată ajuns în Vechiul Regat, ca militar a fost obligat de situație să ceară cetățenia română.⁴

O a doua întrebare majoră, în dispută mult timp, privește anul și locul unde s-a născut Iosif Ivanovici.

Majoritatea cercetătorilor români au susținut, o lungă perioadă de timp, că Iosif Ivanovici s-a născut „*în jurul anului 1845*”.

Necrologul acestuia⁵ face precizarea că inspectorul muzicilor militare „*a încetat din viață luni, 16 septembrie, în vârstă de 57 de ani*”⁶, ceea ce conduce la anul 1845 (1902-57=1845).

Lucian Predescu (în „Enciclopedia Cugetarea”,1940) scria că maiorul, compozitorul și dirijorul Ioan Ivanovici s-a născut în anul 1848, în zona Torontal (Banat) și a decedat la 1 aprilie 1905.⁷

Pentru o sorginte bănățeană a pledat și faptul că uneori compozitorul s-a semnat cu prenumele „Ioța” și „Joja”, familiare în această parte a României.

Diametral opuse sunt informațiile furnizate de „Calendarul Minerva” pe 1916, în care apare consemnat faptul că **Ivanovici s-a născut în anul 1844 la Alba Iulia**, puncte de vedere reluat peste timp și de alți autori.⁸

În opinia unor autori piesa în stil popular „Sârba moșilor”⁹ a fost creată tocmai pentru a-i sublinia sorgintea transilvană, cu care s-a mândrit toată viața.

Începuturile vieții și carierei sale au fost grele și triste.

Scoala primară și gimnazială a făcut-o la Alba Iulia, așezare în care s-a aflat până în anul 1858.¹⁰

Rămas orfan de la vârstă fragedă a cunoscut din plin greutățile vieții, accentuate și de vicisitudinile de care aveau parte românii din monarhia dualistă.

Constucția plutitoare de pe lacul Patricia a fost golită de toate instalațiile și lăsată să se scufunde, dar s-a topit integral abia la sfârșitul verii următoare. Structura din lemn a ajuns pe fund și a fost studiată de scafandrii în anii 1970, sub îndrumarea Departamentului de Arheologie al universității Calgary.În 1988, Societatea de Arheologie Subacvatică din Alberta a marcat siteul cu un monument subacvatic, iar în 1989, cu sprijinul Consiliului Național al Cercetării și al Asociației

Parcurilor Naționale, pe mal, a fost ridicată o placă comemorativă, în amintirea cercetărilor neobișnuite ce au avut loc în timpul războiului, în acel loc.

Materialul, inventat atunci, pykrete, a fost dat uitării, deși oferea multiple perspective, iar proiectul nu a mai fost reluat niciodată.

Dan APOSTOL

Imaginea în viziuni diferite - plasmă versus LCD

Competiția dintre ecranele cu plasmă și cele LCD (Liquid Cristal Display) a început cu circa trei patru ani în urmă și de atunci a fost destul de strânsă. Titlul de lider l-a deținut, inițial, plasma, având avantajul “primului venit”, lucru ce a atras o promovare superioară. Dar, odată cu apariția concurenței, au apărut și comparațiile, și, în timp, testele de specialitate au înclinat balanța în favoarea cristalelor lichide.

În opinia specialiștilor, era televizoarelor și a ecranelor cu plasmă se apropie de sfârșit. Chiar dacă încă pot fi considerate “noutăți”, tehnologia cristalelor lichide a cunoscut o dezvoltare explozivă, producătorii afirmând că acest lucru va revoluționa conceptul de televiziune.

Firmele Panasonic, Sony și Samsung au lansat primele ecrane LCD cu diagonale mai mari de un metru, care, pe lângă dimensiuni,

înglobează și alte caracteristici superioare ecranelor cu plasmă.

Forma plată ce mărește mulțimea modurilor și locurilor de amplasare și poziționare, posibilitatea conectării la internet atât prin cablu cât și wireless, transformă ideea de receptor clasic, cu un raport volum/suprafață ecran considerabil, o amintire a trecutului pe zi ce trece.

Ecranele LCD sunt mai subțiri decât cele cu plasmă. Acestea pot di folosite și ca monitoare pentru computere, grație unei rezoluții mult mai bune

Televizoarele cu plasmă au o durată de viață mult mai mică, noile modele având, în general, o perioadă de garanție de 60 000 de ore, ceea ce ar însemna folosirea lor neîntreruptă timp de șase ani. LCD-urile sunt mult mai competitive din acest punct de vedere, având o durată de viață mult mai mare.

Testele de specialitate au condus la concluzia că televizoarele cu plasmă pot suferi un efect de remanență ireversibilă, produs de imaginile statice. Astfel utilizatorul rămâne pentru totdeauna cu o imagine “fantomă” pe fundal. De asemenea, au probleme mari la transport și instalare, fiind foarte fragile, astfel că, o simplă fisură a carcasei duce la scurgerea gazului conținut. Ecranele LCD conduc detașat din punct de vedere al fiabilității, acestea fiind mult mai rezistente, iar singurul pericol existent la acest tip de ecrane este defectarea unui pixel din multitudinea celor folosiți.

La începuturi, prețul televizoarelor și al ecranelor cu plasmă era mai mic decât cel al LCD-urilor, datorită proceselor de producție, dar acest lucru s-a schimbat, la ora actuală costurile celor din urmă sunt în scădere constituind un atu important pe piață. Există totuși un capitol la care ecranele cu plasmă sunt superioare LCD-urilor. Ele redau mult mai rapid imaginile transmisiilor televizate în direct. La LCD-uri, proiectate inițial pentru a fi monitoare de calculator, nu s-a luat în seamă calitatea transmisiei TV la momentul respectiv.

Cine va câștiga această competiție? Specialiștii afirmă că ecranele pe bază de cristale lichide se vor impune, însă doar timpul și utilizatorii fac parte din juriu.

Marius ROȘU

¹„Monitorul Oastei”nr.11/1883 publică Decizia ministerială nr.14, din 17 februarie 1883, prin care „capel-maistru cls.III ... Ioannovici (sic!) Ioseph de la fanfara Reg.6 dorobanți se numește capel-maistru cls.II”; „Monitorul Oastei” nr.12/1886, p.226, precizează „Prin Decizia Ministerială 57, după propunerea făcută de comandantul Corpului 6 armată, cu raportul nr.7807, capel-maistru cls.II, Ivanovici Joje de la fanfara Regimentului 6 dorobanți, pe ziua de 8 aprilie 1886, s-a numit capel-maistru cls.I la aceeași fanfară”. Este evident că ambele forme ale prenumelui din documentele oficiale ale armatei corespund cu semnăturile autografe ale marelui compozitor! Vezi: Viorel Cosma, **Marte și Euterpe. Muzică și armată. Eseuri, studii, cronici muzicale (1946-1996)**, București, 1996, p.188-189.

²Jack Bratin, **Calendarul muzicii universale**, Editura Muzicală, București, 1966, p.232.

³Sovieticul Leonid Toporcov în 1980 (revista „Aurora”, nr.4/1980) persista în greșeală, neutilizând prenumele Iosif!

⁴Vezi: Revista „Arta”, Nr.5, mai 1895, p.156.

⁵Apărut în „Adevărul” nr.1720, din 19 septembrie 1902. Necroloage dedicate marelui dispărut au mai apărut în: „Cronica”(nr.404, din 19 septembrie 1902); „L'Indépendance Roumanie”(nr.7925, din 19 septembrie 1902); „Familia”- Oradea (nr.39, din 29 septembrie 1902); „România Musicală”(nr.16, din 1 octombrie 1902).

⁶Apud Viorel Cosma, op.cit., p.188.

⁷Informația este (dublu) eronată; data morții compozitorului a fost preluată, după toate probabilitățile, din „Revista Muzicilor Militare” nr.2/1939.

⁸Vezi: Prof.Maria D'Alba, **Compozitorul Iosif Ivanovici.1844-1902**, în: „Dacoromania”(Alba Iulia), Nr.17, 2004, p.16. Făcând loc cuvenitelor rezerve, autoarea notează textual : „1844 (1845 ?)”.

⁹Pentru pian; tipărită prin grija lui Constantin Gebauer (București).

¹⁰Prof.Maria D'Alba, op.cit., P.16.

Nume de cod Habbakkuk

În timpul celui de-al doilea război mondial, un inventator a avut ideea de a crea o lumină de căutare care ar fi adus la pământ un avion. Ideea era de a putea solidifica acea rază printr-o simplă apăsare a unui buton. Detaliile neimportante, după părerea inventatorului, referitoare la solidificarea fascicolului, ”depind doar de cercetare și dezvoltare, ușor de rezolvat de către oricine crede în această idee”.

Multe invenții, cu o pondere diferită de absurditate, dar unele și utile, au fost puse în practică în timpul războiului, dar niciuneia Aliatii nu i-au acordat atâta atenție ca proiectului ”Habbakkuk”, o propunere a lui Geoffrey Pyke. A numit acest proiect după numele profetului care a spus: ”Voi face o lucrare în care nu veți crede, până nu o veți vedea”.

De multă vreme, războaiele au fost făcute cu oțel și explozivi, și, mai nou, cu aluminiu și componente electronice din ce în ce mai sofisticate. Acestor elemente ar fi trebuit să li se alăture un altul, gheața.

„Gheața”, a spus Pyke, ”este din belșug, și nu se scufundă. Să facem deci port-avioane gigant, nescufundabile, care vor putea oferi suport aerian pentru un atac pe o coastă izolată și neprotejată a Franței. Oțelul limitează vasele noastre la zeci de mii de tone; folosind gheața, putem depăși această barieră, și să construim vase de milioane de tone. Gheața e din belșug! Nu se scufundă! Este dură! Inamicul nu o va suspecta! Gheața va câștiga războiul!”.

La început, oamenii de știință care lucrau la îmbunătățirea radarului, a motorului cu reacție și a altor asemenea proiecte ce aveau să fie aruncate în luptă, nu au luat acest lucru în serios. Gheața e dură, dar nu are nicio putere. Însă această nepăsare s-a transformat într-un semnal de alarmă când au văzut că generalii și amiralii au fost atrași de personalitatea magnetică a inventatorului. Nu era un om ca oricare altul, nici metoda lui nu era o metodă ca oricare alta de a câștiga războiul.

Un cercetător a arătat că rețeaua atomilor de hidrogen din gheață are aproape aceleași proprietăți ca cea a atomilor din beton, deci, este posibil să se facă o gheață la fel de dură precum betonul (f ă c â n d a b s t r a c ție d e f a p t u l c ă b e t o n u l a r e m u l t m a i m u l ță r e z i s t e n ță a t u n c i c â n d e s t e a r m a t) . S o l u ție a f o s t a d ă u g a r e a a 14 p r o c e n t e d e r u m e g u ș î n a p a c e u r m a s ă f i e î n g h e ț a ț a . M a t e r i a l u l a s t f e l o b ț i n u t a f o s t n u m i t ” p y k r e t e ” , c a r e c u n o a ș t e r e a c e l u i c a r e a a v u z u t i d e e a . U n i n g i n e r c a r e c o n s t r u i s e u n a d ă p o s t a n t i - a e r i a n s - a o f e r i t s ă c o n s t r u i a s c ă

procente de rumeguș în apa ce urma să fie înghețată. Materialul astfel obținut a fost numit ”pykrete”, ca recunoaștere a celui care a avuzut ideea. Un inginer care construise un adăpost anti-aerian s-a oferit să construiască

prima navă din proiectul ”Habbakkuk”.

Pyke i-a prezentat ideea Lordului Mountbatten, șeful Operațiunilor Întrunite, în a cărui subordine se afla, acesta a prezentat-o mai departe, ajungând mai apoi la Cabinetul de Război, iar de aici la Churchill, care a agreeat ideea. Costurile pe care le impunea proiectul erau prea mari pentru guvernul britanic, așa că Mountbatten a încercat să atragă și Statele Unite. În toamna lui 1943, la Conferința de la Quebec, acesta a adus un bloc de pykrete făcut de o companie de inginerie canadiană. Pentru a face o demonstrație a calităților noului material, Mountbatten și-a scos pistolul și a tras într-un bloc de gheață normală. Acesta s-a spart. Apoi a

tras în pykrete, iar glonțul a ricoșat, fiind foarte aproape de a-l răni pe Sir Charles Portal, șeful Forțelor Aeriene.

La această conferință s-a stabilit ca proiectul să fie preluat de un comitet anglo-american-canadian, cu un secretariat la Comandamentul Forțelor Navale din Washington.

Într-un mare secret, sute de ingineri americani au fost obligați să proiecteze instalații de răcire și motoare electrice comandate de la distanță, fără să știe pentru ce fac acest lucru.

Studiile au început în direcțiile celor două proprietăți ale gheții, curgerea plastică și casabilitatea. Un astfel de studiu a implicat construcția unei structuri miniaturale a navei, în Munții Stâncoși canadieni, în lacul Patricia. Aceasta a fost făcută din grinzi de lemn, iar spațiul dintre ele a fost umplut cu blocuri de gheață tăiate din lac. Totul era izolat termic și, cu ajutorul a trei compresoare cu Freon, acționate de motoare de numai zece cai putere, aerul rece era distribuit în tot corpul navei printr-o rețea de conducte din fier galvanizat, având ca scop studierea comportamentului gheții în timpul verii.

Simultan, în lacul Louise, tot în Canada, s-a studiat modul de consolidare a blocurilor de gheață, urmând să fie demonstrat că, folosind chiar și noul material, pykrete, pentru a putea oferi o protecție rezonabilă împotriva torpilor și a bombelor, bordajul trebuia să aibă grosimi considerabile, iar nava, care la asemenea dimensiuni, nu putea să intre în nici un port, ar fi avut o manevrabilitate scăzută și o viteză de numai șase noduri.

Între timp, Bătălia Atlanticului fusese câștigată, U-boat-urile naziste nemaiconstituind o amenințare. S-a concluzionat că cheltuielile pentru proiectul ”Habbakkuk” sunt prea mari și inutile în noile condiții, așa că totul a fost abandonat.

Silit de situație, în anul 1858 s-a înrolat în armată, activând la început ca și copil de trupă în cadrul fanfarei Regimentului 6 Infanterie din Galați.

Aici a avut norocul să-l cunoască pe Alois Riedl, șeful fanfarei. Impresionat de talentul, voința și perseverența de excepție a acestui copil, Riedl s-a ocupat personal de educația muzicală a tânărului talent.

La data izbucnirii războiului de independență, Iosif Ivanovici era flautist și clarinetist în fanfara Regimentului 6 Linie din Galați, formație pe care avea să o preia ca șef de muzică la 1 octombrie 1880.

Nu se cunoaște dacă a luat sau nu parte la războiul de independență.

Știm însă sigur că, în timp ce se afla în București, a compus „Hora micilor dorobanți”, „Asalt - Galop” și „Galop - Militar”, piese dedicate românilor care luptau la sud de Dunăre (ultima dintre piese poartă o dedicație expresă: „Domnilor ofițeri din armata română”).

Alte două piese pentru pian „La Rumania, op.131” și „Iubita viață a României” (tipărite, prima la Hamburg, iar cea de-a doua, la Leipzig) sugerează momentul obținerii independenței naționale.¹¹

Deși nu a urmat nici o școală muzicală, a urcat pe cele mai înalte trepte ale creației muzicale, **repertoriul muzical național îmbogățindu-se cu peste 350 de piese valoroase create de el.**¹²

A compus valsuri „Amelia” (numele soției sale), „Frumoasa română”, „Alina”, „Aurel”, „Cleopatra”, „Zâna munților” (dedicat damelor române) ș.a., **mazurci** „La balul curții”, „Pe Dunăre”, „Plăcerea balului” ș.a., **Polci, cadriluri, serenade, romanțe, piese în stil popular.**

Fiind unul dintre cei mai înzestrați dirijori de fanfară din Europa, marele compozitor a lăsat posterității (și) importante creații pentru voce cu acompaniament de pian, la loc de cinste între acestea numărându-se „Frumoșii ochi albaștri”.

Anul **1880** avea să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Prin grija editorului său din București, Constantin Ghebauer, **i-a apărut valsul „Valurile Dunării”, care l-a făcut celebru în întreaga lume.**

„Valurile Dunării”, căruia editorul i-a adaptat un text scris de Carol Scrob, iar mai apoi un alt text, semnat de S.Poppinbi a devenit în scurt timp cel mai popular și îndrăgit vals, cucerind întreaga Europă, faima lui ajungând

până în America și Coreea.

Peste 60 de edituri străine s-au înghesuit să-i publice această capodoperă muzicală, iar celebrul Eduard Strauss l-a inclus rapid în repertoriul Orchestrei imperiale din Viena.

Revista germană „Die Musik”(în articolul „Muzica în România”¹³) consacră, pentru posteritate, această recunoaștere națională și internațională într-o lapidară, dar îndreptățită formulare: **„regele valsului românesc”!**

Să nu uităm că sinonimia cu Johann Strauss „regele valsului vienez” - a fost acreditată de germani, care erau mari cunoscători ai muzicii de acest gen.

Anul 1889 avea să consemneze o altă mare reușită muzicală a lui Iosif Ivanovici.

Participând la un concurs internațional (116 compozitori), al cărui scop era realizarea unui „marș de defilare” în onoarea țarului Rusiei, Alexandru, prezent la Expoziția universală de la Paris, din acel an, locul I și gloria de laureat a revenit românului Iosif Ivanovici.

În ultima parte a vieții și-a dorit să pună bazele unei societăți muzicale care să-i poarte numele, organizarea în România a festivalului de valsuri „Iosif Ivanovici”, precum și scrierea și editarea unei monografii muzicale cu caracter biografic.

Din nefericire, a murit înainte să-și vadă împlinite aceste ultime dorințe...

A murit (de tuberculoză) luni 1 septembrie 1902 (când era pe funcția de inspector general al muzicilor militare), orele 22,00, în casa din București, strada Doamnei nr.26.

La grăbirea sfârșitului său a contribuit, cert, și moartea prematură a fiului său.

Până în ultimele clipe i-au fost alături soția sa Amelia și rudele apropiate.

A fost înmormântat cu onoruri militare în Cimitirul „Bellu” din capitală.

Așa a sfârșit acest muzician militar de prestigiu universal, rămas în istoria muzicii, în mentalul românesc drept **„regele valsului românesc”.**

Cel mai cunoscut vals românesc din toate timpurile l-a făcut pe Iosif Ivanovici cel mai cunoscut nume muzical românesc din secolul al XIX-lea, celebrul vals constituind și astăzi un unicat al genului, fiind fundal sonor al mai multor filme, sursele documentare consemnând că însuși copilul George Enescu exersa la vioară pe melodia nemuritorului vals.

Profesor Doctor Dominuț PĂDUREAN

¹¹Viorel Cosma, **Vitejia ostașilor în viziunea „Regelui valsului românesc”**, în: „Apărarea Patriei”, 33, nr.6 (6365), din 9 februarie 1977, p.4.

¹²Doar 1/3 dintre acestea ne-au parvenit pe calea tiparului.

¹³„Dintre danțurile românești, valsul Valurile Dunării de I.Ivanovici, directorul (sau inspectorul) general al muzicilor militare, care se poate numi **„regele valsului românesc”** a fost cel mai răspândit”. Articolul a fost tradus și publicat în „Gazeta Artelor”, Nr.30-31, din 1 octombrie 1903.

Mare Nostrum este o asociație deschisă tuturor celor preocupați de degradarea mediului litoralului românesc și activează în direcția conștientizării publice precum și în scopul protejării mediului Mării Negre și a zonei costiere românești.

Înființată în vara anului 1993, asociația activează în domeniul conștientizării comunităților cu privire la diverse problematice legate de mediu. Derulează în fiecare vară programe de conștientizare a turiștilor asupra importanței selectării deșeurilor pe plajă. De circa doi ani, demarează un program finanțat de Vodafone ce constă în amplasarea de module pe plajă, a câte trei compartimente fiecare (de la Navodari până la Vama Veche). În fiecare weekend, asociația desfășoară campanii de conștientizare pentru turiști, însoțite de activități atractive într-un stimularea aruncării deșeurilor în mod selectiv. De circa patru-cinci ani, în mai multe școli din județ, asociația desfășoară campanii susținute de colectare selectivă a deșeurilor, rețeaua fiind într-o continuă creștere, urmând ca acest sistem de colectare selectivă să fie introdus și în Constanța.

De anul trecut, asociația Mare Nostrum încearcă sensibilizarea turiștilor și nu numai, cu privire la situația delfinilor ce se găsesc în număr tot mai redus în apele Mării Negre. Referitor la acest fenomen, un nou proiect a luat ființă, care dotează comunitățile de pescari cu anumite dispozitive hidroacustice de tip “pinger”, și care, odată amplasate pe plasele pescarilor și introduse în apă, emit sunete ce au rolul de a-i ține pe delfini departe de pericol. Asociația se mai ocupă și cu actualizarea informațiilor cu privire la delfinii eșuați pe plaje și cauzele ce duc la

producerea acestor accidente, precum și a informațiilor privind migrația delfinilor.

În 2005, asociația a început un

calitatea apei de scăldat în urma recoltării de probe. Scopul este de a proteja sănătatea publică și a mediului litoral prin reducerea poluării apei de îmbăiere și protejarea ei împotriva deteriorării.

Asociația este împărțită pe departamente specializate, câteva dintre acestea fiind:

- Departamentul de Voluntariat (recrutează fie periodic, în mod organizat, fie permanent, noi membrii ce doresc să se implice în activități ecologice asociate organizației);
- Media-Piar (se ocupă de partea de imagine și de promovarea organizației Mare Nostrum);
- Departamentul campaniilor publice (întrunește membrii într-o abordare și soluționarea problemelor care merită o atenție deosebită)
- Educație durabilă (activitatea a fost transformată în departament)
- Departamentul de Fundraising (axat pe strângerea de fonduri ce sunt, în mare parte, obținute prin aplicarea la finanțatori externi pentru proiecte orientate pe mediu).

Printr-un parteneriat cu organizația “Contract”, au reușit să intre în legătura cu centrele de plasament. Cu prilejul Zilei Mării Negre, au organizat, de asemenea, un Carnaval al Viețuitoarelor Mării, unde tinerii participanți au fost invitați să confecționeze costume din materiale reciclabile și să participe la evenimente în aer liber. Alte evenimente similare includ: Evenimentul Greenweek, ce marchează și Ziua Pamântului, și evenimentul Eco-Mărțișor când școlile și grădinițele sunt invitate să expună mărțișoare confecționate din materiale reciclabile. O altă campanie asociată organizației este Campania de Sensibilizare a Mediului de Afaceri, ce exercită o “responsabilitate corporatistă” termenul definește responsabilitatea socială pe care o are mediul de afaceri, în afară de profitul pe care este interesat să-l obțină. Se dorește să se investească în comunitate, fie direct, fie finanțând proiecte ale organizațiilor neguvernamentale.

Odată cu intrarea în Uniunea Europeană și cu apariția unor noi cerințe privind protecția mediului, se observă o creștere a programelor de mediu. Cu toate acestea, abia în următorul an se așteaptă o creștere vertiginoasă a numărului de activități ecologice ce vor urma a fi implementate, corelată cu o creștere a fondurilor alocate pentru derularea acestora.

Directorul de programe al asociației Mare Nostrum, Dl. Cosmin Bârzan, întrebat dacă odată cu intrarea în UE, se vor implementa anumite legi privind protecția mediului, a mărturisit că “Toate cerințele europene au fost deja transpuse în legislația românească. Tot ce înseamnă modificare legislativă în România, prin ordonanțe de urgență sau amendare de legi semnifică, practic, modificarea în concordanță cu normele Uniunii Europene, și nu înseamnă un nou set de reguli venite copy-paste de la UE, ce trebuiesc aplicate. Legile se armonizează și se aplică în România tot prin procesul legislativ clasic, dar cu transpunerea cerințelor Uniunii”

În principal, asociația Mare Nostrum acționează în județ, însă prin intermediul parteneriatelor și a activităților, se poate acționa și în afara județului, de exemplu: susținerea campaniilor Greenpeace sau desfășurarea de acțiuni în Delta Dunării, împreună cu alte organizații similare.

Pe plan internațional, asociația are deja parteneriate cu Bulgaria, pe proiecte PHARE-CBC (Cross Boarder Cooperation) și, de asemenea, proiectul internațional desfășurat la nivelul bazinului Mării Negre, denumit: Ziua Internațională a Mării Negre (Black Sea action day). Asociația Mare Nostrum, încearcă să exercite o presiune în scopul stopării poluării mării cu produse provenite din mediul industrial și mai nou, să limiteze pe cât posibil braconajul intern în bazinul Mării Negre.

Tot printr-un parteneriat cu Lobby & Advocacy, organizația țintește:

- crearea unui mediu favorabil conservării și dezvoltării de spații verzi urbane;
- limitarea, pe cât posibil, a construcțiilor în zona costieră;
- stabilirea măcar a unei zile fără transport auto în oraș (întâmpină probleme cu privire la modul de urbanizare în oraș);
- construirea de piste pentru bicicliști.

Informații de contact:

Str. George Enescu nr. 32, 900692 Constanta, Romania,
PO 3 Box 308, Constanta, Romania
Tel./Fax: +40-241-612.422 - RomTelecom
Tel./Fax: +40-341-407.432 - RDS.Tel
Tel./Fax: +40-341-407.433 - RDS.Tel

Ecologiștii organizației Mare Nostum, preocupați de situația spațiilor verzi, doresc de asemenea să promoveze proiectul de hotărâre "CONSTANȚA VERDE" în fața Consiliului Local Municipal. Proiectul se referă în principal la creșterea numărului de spații verzi, reamenajarea spațiilor distruse și compensarea lor prin amenajarea de parcuri în alte zone din oraș ce pot fi ușor accesibile.

Mișcarea “Salvați Vama Veche” a apărut mult prea târziu, la mult timp după sosirea investitorilor, și s-a desfășurat pe două fronturi:

- elaborarea unui plan de urbanizare.

“Se încearcă extinderea rezervației submarine până la nivelul țărmlui și, în oglindă, în partea bulgărească” a declarat Dl. Cosmin Bârzan. “Dacă se reușește acest lucru, zona-tampon se va deplasa și vor fi interzise prin lege anumite tipuri de activități. Pe de altă parte, organizația Mare Nostrum întâmpină multe impedimente [...] noi nu putem opri achiziționarea de terenuri... Nu le putem spune să nu construiască, ci doar cum să construiască”

- protestul prin muzică specifică;

Odată cu intrarea în UE, asociația Mare Nostum se străduiește tot mai mult să intensifice conștientizarea și înțelegerea nevoii de a proteja Marea Neagră, dar și să determine o abordare integrală și cuprinzătoare a problemelor Dunării și a Deltei, precum și să promoveze cele mai bune acțiuni și practici în vederea păstrării și consumării durabile a resurselor Mării Negre și ale zonei costiere.

Persoanele care vor, de asemenea, să ia inițiativa pentru susținerea scopurilor desfășurate de asociația Mare Nostrum din Constanța, sunt chemate să se implice ca membri activi. Susținătorii ecologiștilor care activează pentru un oraș curat și o mare bogată sunt primiți ca suporteri ai organizației. Fiecărui membru activ Mare Nostrum i se cere să dorească a schimba mentalitățile învechite și lucrurile ineficiente, ce sunt principalele cauze ale degradării mediului litoral.

Luise-Beatrice ISTRATE

COLECTIVUL REDACȚIONAL

Redactor șef:
Daniel APOSTOL

Redactor șef adjunct :
Diana CHINDRIȘ

Redactori:
Cătălina VELCEA
Dragoș CUCOȘEL
Liviu GOAGĂ
Delia NEACȘU
Marius ROȘU

Colaboratori externi:
Luise ISTRATE - Universitatea
“Ovidius” - Constanța

Grafică și tehnoredactare:
Vlad FILIP

Corector:
Ozana CHAKARIAN

Când un copil privește prima oară orizontul, e fascinat de culorile și de măreția lui, de briza ce suflă dintr-acolo.

Când el privește prima oară orizontul, nu știe ce este, și începe a-și imagina ce ar putea fi acolo, o lume a poveștilor spuse de mama înainte de culcare, o lume în care totul e posibil.

Aleargă deci spre orizont, cu mâinile ridicate să-l apuce, să-și strângă visul la piept și să-l facă al lui; dar, după primii pași, realizează că e tot atât de departe. Fuge însă în continuare, ambiție de copil, pentru care totul încă e o joacă. Gonește, obosește, se oprește, se odihnește, apoi pornește din nou.

Și se mai împiedică și el, și mai cade din când în când, și-l doare, dar după ce plânge, se ridică, se scutură și pleacă mai departe, deoarece e copil, iar lacrimile lui mai știu încă să uite imediat durerea.

Degeaba cei mari îl roagă să înceteze, să nu mai piardă timpul, el nu-i ascultă, are-n plus speranța, pentru că n-a-nvățat ce-i timpul.

Iar când ceilalți copii râd de el și-l cheamă să se joace, el răspunde că se joacă cu orizontul, aruncându-le peste umăr un nume de joc inventat atunci și aleargă în continuare.

Într-un timp, omul ce-a fost copil ajunge pe un țărm, de unde nu mai poate alerga, având în față un orizont marin, cel mai frumos orizont.

Totul a început pentru el ca un vis și se termină ca un vis, pentru că alți copii au alergat înaintea lui spre același orizont, pentru că alți copii vor mai alerga după el...

Dan APOSTOL

Academia Navală “Mircea cel Bătrân”
Strada Fulgerului nr.1, 900218 - CONSTANȚA
tel/fax: 0241 643 096
e-mail: orizonturimarine@anmb.ro, www.anmb.ro

Orizonturi Marine
Seria veche: 1968 -1989;
începând din anul 2006, serie nouă, apare lunar
ISSN 1842 - 5798

MOTTO:Prost nu-i cel care greșește frecvent acordul predicatului cu subiectul, este doar ... necitit.
Prost nu-i cel ce nu vorbește fluent o limbă străină de circulație, este doar ... necăsătorit.
Prost nu-i subordonatul care trece la executare fără să fi înțeles ordinul, este doar ... neinstruit.
Prost nu-i matelotul ce suflă-n pânda bărcii să-i grăbească înaintarea, este doar ... (spune tu cum!).

Prost e cel care, mai mult sau mai puțin conștient, acționează împotriva propriului interes.

DESPRE
„ȚINE-ȚI GURA”
- Asupra raportului dintre ÎNȚELEPCIUNE și PROSTIE -
(Suport de prelegere virtuală)

Stimați studenți,
I. Albert EINSTEIN (1879-1955) a formulat TEORIA RELATIVITĂȚII RESTRÂNSE (TRR) în anul 1905 (la vârsta de numai 26 ani), TEORIA RELATIVITĂȚII GENERALIZATE (TRG) în 1916 (la 37 ani) și a primit premiul NOBEL pentru fizică în 1921 (la 42 ani) date cunoscute de cei mai mulți dintre dumneavoastră.
Mai puțini cunoașteți însă (cred), că înaintea TRR, în urma unei experiențe de viață socială mai puțin fastă, a comunicat prietenilor următoarea formulă:

SV = M + O + TG
(Succesul în Viață = Muncă + Odihnă + Ține-țiGura)

II. Despre „ȚINE-ȚI GURA”, în locul comentariului meu, vă propun cinci premise din teoria „SPIRALA TĂCERII” (Cf. Noell-Neumann Elisabeth, 1992, p. 79):

1. Oamenii se tem de izolare, doresc să fie primiți și integrați în colectivitatea înconjurătoare.
2. Societatea are tendința de a marginaliza indivizii cu un comportament deviant sau cu vederi diferite de ale majorității membrilor ei.
3. Frica de izolare îi îndeamnă pe oameni să evalueze permanent starea, direcțiile și fluctuațiile de opinie comune.
4. Evaluările acestea afectează relațiile în public ale indivizilor, aceștia încercând constant să se conformeze liniei generale de comportament și de gândire ale colectivității.
5. Procesele de adecvare și de renunțare la elementele de opinie distonanțe creează și mențin opinia publică majoritară.

III. Peste ¾ din oameni învață FĂCÂND și abia ¼ învață CITIND și ASCULTÂND.
Învățatul „făcând” repetă greșelile și ignoră acumulările înaintașilor (... cât timp câștigat!?)
Tinere, Tu ai TIMP, mai-vârstnicul și mai-cititul au ÎNȚELEPCIUNE și COMPETENȚĂ: începe a fi ÎNȚELEPT vorbind mai puțin ca să poți asculta și citi mai mult.
Vă mulțumesc pentru atenție,

Dr. ing. Traian Moșoiu cdor (r), prof. asociat

N.B. 1. TEMĂ: Produceți un eseu pe tema „PROSTUL DACĂ NU-I FUDUL, PARCĂ NU E PROST DESTUL”.
2. BIBLIOGRAFIE: „Vânătoare” liberă.
3. EVALUARE: Cel mai reușit eseu va fi publicat de redacția revistei.

Spre exemplu: fumătorii, băutorii de alcool, chiulangii de la prelegeri (că „nu se face prezența”), copiatorii referatelor de laborator (că „am serviciu”), cei care amână examenele, cei care uită că „NU ÎNVĂȚĂM pentru ȘCOALĂ, ci pentru VIAȚĂ” (Seneca fiul, 41.e. 65 d.c, filosof și scriitor latin).
Fizician german de geniu, emigrant (1993), stabilit S.U.A. (1940), a stabilit formula E = mc² (E energia, m masa unui corp, c viteza luminii) verificată prin experiențe în fizica nucleară.
„Contribution of Spiral of Silence Theory to an Understanding of Mass-Media”, N.Y. Paragon House.

N.R. Responsabilitatea pentru
conținutul articolelor revine autorilor.